

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΤΟΥ ΚΤΙΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΥΕΙ ΑΘΩ

ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΑΣ

Μετὰ ἐπιμνημοσύνου πρὸς τοὺς Κτίτορας τῆς Μονῆς Λόγου

ΤΥΠΟΙΣ ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΒΑΡΛΑΑΜ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΤΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ - Ν. ΧΡΙΣΤΟΜΑΝΟΥ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

20 - ΟΔΟΣ ΦΡΑΓΚΩΝ - 20

— 1921 —

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΛΗΣΤΩ ΜΝΗΜΗΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΜΟΥ

ΣΥΜΕΩΝ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΕΝΕΚΕΝ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

Μηνὶ Δεκεμβρίῳ ζ'.

Τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

τοῦ Κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης, τὴν ὁποίαν ἀνήγειρεν εἰς ὄνομα
καὶ μνήμην τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Μύρων τῆς Λυκίας
τοῦ θαυματουργοῦ.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ

Ἰστῶμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια

Ἦχος δ'. — Ἐδωκας σημείωσιν.

Βίον ἀκηλίδωτον, ὑπομονὴν καὶ πραότητα, καὶ ἀγά-
πην ἀνόθευτον, ἐγκράτειαν ἄμετρον, παννύχιον στάσιν,
κατάνυξιν θεϊαν, πίστιν, ἐλπίδα ἀληθῆ, ἐν συμπαθείᾳ πάτερ
κτησάμενος, ὡς ἄγγελος ἐβίωσας, ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἀθω-
νος, σοφὲ Γρηγόριε, τῆς Μονῆς σου τὸ καύχημα. (δὶς).

Επίγειος Ἀγγελος καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἐχρημάτι-
σας Ὁσιε, πηγὴ κατανύξεως, συμπαθείας ρεῖθρον, πέ-
λαγος θαυμάτων, ἁμαρτωλῶν ἐγγυητής, ἐλσίᾳ ὄντως Θεοῦ
κατάκαρπος, ἐλαίῳ τῶν καμάτων σου, καθιλαρύνων τὰ
πρόσωπα, πάτερ Γρηγόριε, τῶν πιστῶς εὐφημούντων Σε.

Ονοῦς σου λαμπόμενος ταῖς θεϊκαῖς ἐπινεύσεσι, τῶν τοῦ
σώματος ὑπερθεν, παθῶν ἐχρημάτισας, ἁμιγεῖς τῶν
κάτω φέρων χαρακτῆρας, καὶ ἐκτυπῶν ἐν ἑαυτῷ τὸ θεῖον
κάλλος καὶ γνωριζόμενος, ὅλος φωτοειδέστατος τῇ συνερ-
γείᾳ τοῦ Πνεύματος, κλεινὲ Γρηγόριε, μοναζόντων ἀγλαΐ-
σμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Γρηγόριε Πάτερ, συμπολίτα τῶν Ἀγγέλων, βασιλείας κληρονόμε τοῦ Χριστοῦ Παρεστῶς τῇ Τριάδι, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν φιλτάτων σου τέκνων, χρεωστικῶς ἐκτελούντων τὴν πανόσιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς σέ ἱκετεύομεν πρέσβευε Δέσποινα, μετὰ τοῦ Θεοφόρου*, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἦχος β'. — Οἶκος τοῦ Ἑφραθά.

Πράξεως ἐπιβάς, τῷ ἄρματι θεόφρον, καὶ καθαρθεὶς τὴν φρένα, ἀνέδραμες εἰς ὕψος τῆς θεωρίας Ὅσιε.

Στίχος: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Πᾶσαι τῶν μοναστῶν χορεῖαι συνελθοῦσαι, ᾠδαὶς τε καὶ ὕμνοις, τιμήσωμεν συμφώνως, τὸν ἱερὸν Γρηγόριον.

Στίχος: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ωσπερ θεοφεγγής, φωστήρ ἐξανατείλας, τῇ Ἐκκλησίᾳ, Πάτερ, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν, φωτίζεις τοῖς σοῖς θαύμασι.

Δόξα. — Ὁμοιον.

Αναρχε, ὦ Τριάς, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ὁ εἰς Θεὸς τῶν ὄλων, περίσωζε τοὺς πίστει, ὑμνοῦντας σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Ω Ἀχραντε, Ἀγνή, καὶ Ἀσπιλε Μαρία, πρέσβευε τῷ

* Οὕτω ἔχει ἐν τῷ χειρογράφῳ.

Υἱῷ σου μετὰ τοῦ σοῦ Ὁσίου, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου.

Νῦν ἀπολύεις καὶ τὸ Τρισάγιον.

* Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'. — Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ὡς Ἀγγελος ἐν βίῳ ἐγνωρίσθης πατήρ ἡμῶν, καὶ χάριν ἱαμάτων ἐκομίσω* αἰρίδιμε, θαυμάσια τελέσας φοβερὰ, Γρηγόριε παθῶν φυγαδευτὰ, θεραπεύεις ἐν ἀγάπῃ σὺν ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα μακάριε, δόξα τῷ εὐδοκῆσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πιστοῖς τὰ ἰάματα.

Ἔτερον.

Ἦχος α'. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γρηγόριον ὠδαῖς εὐφημήσωμεν πάντες, ἐώας τὸν βλαστὸν καὶ Ὁσίων τὸ κλέος, Μονῆς τῆσδε δομήτορα καὶ ἀπόρθητον ἔρεισμα, πίστει κράζοντες, μὴ διαλείπης παντοίων, δεινῶν, Ὅσιε, καθικετεύειν ἀπαύστως τὴν ποιμένην σου σῶζεσθαι.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Ἰστῶμεν στίχ. Γ'. Τοῦ Ἀγίου Νικολάου γ'. καὶ γ'. τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου.

Ποίημα τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Κ. Γρηγορίου τοῦ καὶ Γέροντος χρηματίσαντος ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ἦχος β'. — Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Μύροις παροικήσας αἰσθητῶς, Μῦρον ἀληθῶς ἀνεδείχθης, Μύρῳ χρισθεὶς νοητῷ, Ἄγιε Νικόλαε, Ἀρχιεράρχα Χριστοῦ, καὶ μυρίζεις τὰ πρόσωπα, τῶν πίστει καὶ

* Ἀντὶ τοῦ ἐποσμήσω.

πόθῳ, σοῦ τὴν παναοίδιμον, μνήμην τελούντων αἰὲ λύων συμφορῶν καὶ κινδύνων, τούτους καὶ τῶν θλίψεων Πάτερ, ἐν ταῖς πρὸς τὸν Κύριον πρεσβείαις σου.

Νίκη φερωνύμῳς ἀληθῶς, τοῦ πιστοῦ λαοῦ ἀνεδείχθης, ἐν πειρασμοῖς κραταιά, Ἁγιε Νικόλαε, θεράπων ὄντως Χριστοῦ, πανταχοῦ γὰρ καλούμενος, ὁξέως προφθάνεις, πόθῳ τοὺς προστρέχοντας, ὑπὸ τὴν σκέπην σου. Σὺ γὰρ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, πίστει ὀπτανόμενος σώζεις, ἐκ τῶν πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Μέγας ἀντιλήπτωρ καὶ θερμός, τοῖς ἐν τοῖς κινδύνοις τελοῦσιν, ὑπάρχεις ἐνδοξε, Ἁγιε Νικόλαε, Ἱεροκῆρυξ Χριστοῦ, τοῖς ἐν γῇ καὶ τοῖς πλέουσι, τοῖς πόρρῳ καὶ πέλας, οἷα συμπαθέστατος, καὶ πρεσβευτὴς κραταιός· ὅθεν συνελθόντες βοῶμεν. πρέσβευε πρὸς Κύριον ὅπως, πάσης λυτρωθῶμεν περιστάσεως.

Τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου.

Ἦχος δ'. — Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνον, καὶ Ὁσίων συνόμιλον, γεγονότα Ὁσιε Σέ Γρηγόριε, πηγὴν θαυμάτων ἀνέδειξε, Χριστὸς ὁ φιλόανθρωπος, Ὦν ἐπόθησας θερμῶς, διὸ σώζεις τοὺς πίστει σέ μακαρίζοντας, ἐκ παντοίων κινδύνων θεοφόρε, καὶ βαρβάρων ἐπηρείας, καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως.

Τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος, ταῖς ἐνθέοις ἐλλάμψεσι, λαμπρυνθεὶς Γρηγόριε Ὁσιώτατε, Χριστοῦ θεράπων γεγένησαι ὁδύνας κακώσεων, καὶ τὸ σκότος τῶν παθῶν, ἀπελαύνων πρεσβείαις σου, καὶ ρυόμενος ἀλγηνῶν τοὺς τὴν μνήμην σου τελούντας, καὶ ἐν πίστει ἐκβοῶντας, δόξα τῷ σέ μεγαλύναντι.

Τοὺς μεγίστους ἀγῶνάς σου, θεοφόρε Γρηγόριε, καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον καρτερίαν σου, ταῖς τῶν ἐχθρῶν παρατάξεσι Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, κατιδὼν σοὶ τὴν αὐτοῦ, βασιλείαν ἡν τρέπισεν δεῦρο λέγων σοὶ, ἀγαθὲ καὶ πιστὲ τοῦ ἀμπελῶνος, οἰκονόμε καὶ ἐργάτα, ἀπολαυεῖν τὸ δηνάριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν τῶν Ὁσίων καλλονὴν, καὶ μονοτρόπων κλέος, τὴν κρήνην τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν παθῶν ὀλετήρα* ὀξύτατον συνελθόντες, ὦ φιλέορτοι, μελωδικαῖς ὑμνωδίαις τιμῆσωμεν λέγοντες· χαίροις ὁ τῆς ἐώας βλαστός, καὶ τῆς τοῦ Γρηγορίου φρουρὸς καὶ κλέος ἀναφαίρετον· χαίροις λαμπτήρ τηλαυγέστατε, ὁ ταῖς τῶν ἔργων λάμψεσι, καταυγάζων τοὺς ἅπαντας· χαίροις ὁ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτής, καὶ τῆς Μονῆς σου ταύτης προστάτης ἄγρυπνος. Καὶ νῦν** παμμάκαρ Γρηγόριε, μὴ παύσῃ πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων καὶ τιμώντων αἰεὶ, τὴν θείαν σου ἐορτὴν καὶ πάνσεπτον.***

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε, τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον Τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

* Ἀντὶ τοῦ ἐλατῆρα, ὡς ἔχει τὸ χειρόγραφον. ** Ἀντὶ τοῦ Διὸς παμμάκαρ, ὡς ἔχει τὸ χειρόγραφον. *** Ἀντὶ τοῦ θείαν καὶ πάνσεπτον εἰκόνα σου.

Φῶς ἰλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος, ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν· καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν Ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ Βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν, λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πληρεῖς ῥιφήσονται χάλαζαι, ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαιψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς, ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις Ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώνιος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος, εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν μετετέθη, ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος, ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ρευθασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον· τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μὴ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΘΝ.

Τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ἦχος α'.

Ενατενίσας ἀκλινῶς τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, καὶ κατοπτεύσας ἀδήλως σοφίας τὸν βυθόν, σαῖς διδαχαῖς κόσμον κατεπλούτισας Πάτερ, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ Χριστὸν δυσώπει, Ἱεράρχα Νικόλαε.

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου ἰδιόμελα

Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῆς κοσμικῆς ἀποστάς συγχύσεως ἀνίδιμε, καὶ πᾶσαν τρυφὴν ὁμοῦ τε καὶ δόξαν μισήσας, τὴν οὐράνιον βασιλείαν ἐπεπόθησας, ἡγιασμένε Γρηγόριε, ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἀθωνος, τὴν τῶν ἀζύγων πολιτείαν ἐκλεξάμενος, τῷ κρύει καὶ καύσωνι τρυχωθεὶς, ἀγρυπνίαις τε καὶ προσευχαῖς περιφραχθεὶς, τὰς ἐνέδρας τοῦ Σατάν ἀπεκρούσω, καὶ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων κομισάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις

ἐν οὐρανοῖς, τὴν δὲ ἐνεγκαμένην περιφρουρεῖς, τοὺς ἐν αὐτῇ πιστοὺς ἐκ παντοίων νόσων θεραπεύων, ἐνεργεῖα τοῦ θεοῦ πνεύματος, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου ἀνυμνούντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

•Ο αὐτός.

Τὸν κλεινὸν καὶ στερρόν Γρηγόριον, τὸν ὑπὲρ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀγωνισάμενον, καὶ Μονὴν ἰδίαν ἐν τῇ τοῦ "Αθῶνος ὑπωρεῖα δομησάμενον, δεῦτε, ὦ φιλέορτοι ὑμνήσωμεν λέγοντες : Χαίροις, τῶν πιστῶν ἀήττητος πρόμαχος, καὶ τῶν ἀπίστων ἐθνῶν ἀπείργων τὰς μηχανουργίας. Χαίροις, ἡ τῶν θαυμάτων ἀκένωτος πηγή, καὶ παραμυθία τῶν θλιβομένων. Χαίροις, ὁ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτής. Χαίροις τῆς ἐώας τὸ καύχημα, καὶ τῆς ὁμωνύμου σου Μονῆς τὸ ἀγαλλίαμα.

•Ο αὐτός.

Τῆς χάριτος τῶν θαυμάτων ἡξιωμένος, παρέχεις ἀφθόως τὴν ῥῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ τοὺς μετὰ πόθου ἀσπαζομένους τὴν ἀγίαν σου Σορόν, λυτροῦσαι παντοίων ἀλγεινῶν, ἀείμνηστε Γρηγόριε. Τοὺς δὲ ἐν τῇ σεπτῇ σου μάνδρᾳ μονάζοντας, τῶν ἀνιάτων παθῶν διαφυλάττεις ἀτρώτους, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου.

•Ηχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαυτὸν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' αἰῶνος Ὁσίων Γρηγόριε, σύσκηνός γεγonas, καὶ τὴν αὐτῶν ἀμέμπτως ζηλώσας πολιτείαν, ἀπείληφας τὸ βραβεῖον τῆς καρτερίας σου· κηρύττει γὰρ ἡ ἐώα τὰ θαύματα, καὶ ἡ Ἱερά σου Μονὴ τὰ παλαιίσματα, ἡ δὲ θεία λάρναξ

τοῖς ἐν αὐτῇ προσιοῦσι πηγάζει ἰάματα αἰοῖδιμε, διὸ καὶ ἡμῖν ὁμβρισὸν σήμερον ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀφάρπασον, καὶ παντὸς δεινοῦ ἐλευθέρωσον, ἔχεις γὰρ ὡς ἀληθῶς τὴν παρρησίαν πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εχει μὲν ἡ μακαρία σου ψυχὴ καὶ ἄσπιλος, πανόσιε Γρηγόριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλὴμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τεῖχη ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηνται· ἔχεις δὲ καὶ τὸ πανέντιμον καὶ ἀσκητικώτατόν σου ἄντρον, σὺν τῇ θείᾳ σου ταύτῃ Μονῇ ἐπὶ τῆς γῆς, ἣν ἐν ἰδρῶσι τε καὶ πόνοις ἐδομήσω, εἰς ψυχῶν καθάρσιον· ἐνθα μονάζοντες, τὰς ἐλπίδας σοι τιθέμεθα, φρούρησον αἰοῖδιμε τὴν ἐπωνυμοῦσάν σοι Ποίμνην, καὶ πόθῳ σοι κροτοῦσαν ἐορτήν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν ὃν ἐθεράπευσας.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Εἰς τὸν Στίχον στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. — Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Γρηγόριε ἐνδοξε ναός, τῆς Τριάδος γέγονας, καὶ τὸν Ναὸν τὸν πανάγιον, ἐν ᾧ τὸ σῶμά σου, εὐσεβῶς ἐτέθη, ποταμὸν ἀνέδειξας, ἀπείρων ἰαμάτων πανόλβιε, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος : Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Λαβόντες τὸ λείψανον τὸ σόν, ἐκ τοῦ Ὁρους Ἁγίε, τῇ σῇ πατρίδι ἐκόμισαν, οἱ σοὶ θεράποντες,* ἐν αὐτῇ δ' ἀπαύστως ἐκτελεῖ τεράστια, τῇ χάριτι Χριστοῦ Παναοίδιμε, ὃν καθικέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παρμάρκαρ Γρηγόριε τὴν σὴν, εἰκόνα γηθόμενοι, πανευλαβῶς ἀσπαζόμεθα, καὶ ἀρυόμενοι, ἰαμάτων πλήθη, πόθῳ σε γεραίρομεν, καὶ πίστει ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην σου, ἀλλ' οὖν ἰκέτευε, τὸν Θεὸν ὃν ἐθεράπευσας, ὑπὲρ πάντων τῶν ὠδαῖς τιμώντων σε.

Δόξα. Ὑψος δ'.

Αγάλλεται σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, λαμπρυνομένη τῇ χάριτι, καὶ πιστῶς πανηγυρίζει τῆς Μονῆς σου τὰ συστήματα, ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῆς τιμίας εἰκόνης σου, ἡγιασμένε Πάτερ Γρηγόριε, καὶ δοξάζει Χριστὸν τὸν διὰ σοῦ παρέχοντα ἡμῖν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εκ παντοίων κινδύνων, τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον.

Ὑψος α'. — Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ως Ἀγγέλως ἐν βίῳ ἐγνωρίσθης Πατὴρ ἡμῶν, καὶ χάριν ἰαμάτων ἐκομίσω αοίδιμε, θαυμάσια τελέσας φοδερὰ,

* Ἐνταῦθα ὁ ὑμνογράφος εἰ μὲν ἐννοεῖ Γρηγόριον τὸν μαθητὴν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Σιναΐτου, μᾶς δίδει τὴν πληροφορίαν ὅτι οὗτος ἦν Σέρβος καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του μετέφερον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ λείψανόν του εἰς τὴν Σερβίαν. Εἰ δ' ἐννοεῖ Γρηγόριον τὸν Σιναΐτην, τὸν καὶ πρῶτιστον κτίτορα τῆς Μονῆς λανθάνει, καθόσον τὸ τοῦ Σιναΐτου λείψανον δὲν μετεφέρθη εἰς Σερβίαν, ἀλλὰ περιερχόμενος τὴν Μακεδονίαν, Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν ὁ Ὅσιος παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Γρηγόριε παθῶν φυγαδευτά, θεραπεύεις ἐν ἀγάπῃ, σὺν ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα μακάριε, δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πιστοῖς τὰ ἰάματα.

Ἔτερον ὅμοιον τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Νικόλαον τὸν μέγιστον Ἱεράρχην, καὶ τῆς οἰκουμένης φωστῆρα τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις σὺν τούτῳ Γρηγόριον σοφόν, ἑώας τὸν ἐκλαμπρὸν βλαστόν, καὶ δομήτορα τὸν θεῖον Μονῆς ἡμῶν, βοῶντες αὐτοῖς ἐν πίστει, ῥύεσθε πάσης βλάβης καὶ δεινῶν, ποιμνὴν ὑμᾶς γεραίρουσαν, ὑπὲρ ταύτης ἰλεούμενοι τὸν εὐδιάλλακτον.

Ἔτερον. Ἦχος β'. — Ταχύ προκατάλαβε

Νικόλαον ἄσμασι, τὸν Ἱεράρχην Χριστοῦ, σοφόν τε Γρηγόριον, τοὺς πολιούχους ἡμῶν, τιμήσωμεν κράζοντες, πάρεστε θεῖον ζευγος, τὴν γεραίρουσαν Ποίμνην, ταύτην ὑμᾶς ἀπαύστως, ἐπηρείας παντοίας, ταῖς θεαῖς ὑμῶν πρεσβεαῖς ἀπολυτρούμενοι.

Ἔτερον. Ἦχος α'. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γρηγόριον ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν πάντες ἑώας τὸν βλαστόν καὶ ὀσίων τὸ κλέος, Μονῆς τῆς δε δομήτορα, καὶ ἀπόρθητον ἔρεισμα, πίστει κράζοντες, μὴ διαλείπης παντοίων δεινῶν Ὅσιε, καθικετεύειν ἀπαύστως, τὴν ποιμνὴν σου σώζεσθαι.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου τὸ χαῖρε . . .

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τὸν ἐξάψαλμον, τὸ Θεὸς Κύριος, μετὰ τὴν πρώτην στιχολογίαν

Κάθισμα. Ὕμνος α'. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αστράπτεις ἐν τῇ γῇ, τῶν θαυμάτων ἀκτῖσι, Νικόλαε σοφέ, καὶ κινεῖς πᾶσαν γλῶσσαν, εἰς δόξαν καὶ αἶνεσιν, τοῦ ἐν γῇ σε δοξάσαντος· ὃν ἰκέτευε, πάσης ἀνάγκης ῥυθῆναι, τοὺς τὴν μνήμην σου, πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντας, πατέρων ἐκλόγιον.

Δόξα τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου. Ὅμοιον.

Εκ βρέφους τῷ Θεῷ, κολληθεὶς θεοφόρε, τοῦ Πνεύματος σεπτὸν καταγώγιον ὤφθης, καὶ τὰ πονηρότατα καθυπέταξας πνεύματα, ἐνασκήσας δέ, ἐν τῷ τοῦ Ἀθωνος ὄρει, χάριν εἰληφας, παρὰ Θεοῦ θεοφόρε, φρουρεῖν τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ανύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, ταῖς θεαῖς πρεσβεαῖς σου.

Μετά τὴν β'. στιχολογίαν,

Κάθισμα. Ὕμνος δ'. — Ταχὺ προκατάλαβε.

Προστάτης θερμότατος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἐδείχθης Νικόλαε, τὰ τῶν αἱρέσεων, διδάγματα ἄθεα, λύων σὴ παρρησία, καὶ κανὼν ἀνεδείχθης, πᾶσιν ὀρθοδοξίας, ὑπὲρ πάντων πρεσβεύων, τῶν ἐφεπομένων σου θεαῖς, διδασκαλίαις καὶ εἰσηγήσεσι.

Δόξα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ὅμοιον.

Οσίως διήνυσας τὴν πολιτείαν τὴν σὴν, βραβεῖον τὰ θαύματα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐδέξω Γρηγόριε, ὅθεν σὲ συνελθόντες κατὰ χρέος τιμῶμεν, πόθῳ τὴν σὴν Εἰκόνα, καὶ χαρᾷ προσκυνοῦντες, πλούσιως ἡμῖν πηγάζουσιν χάριν καὶ ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Αγνή παναμώμητε καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ μόνη τὸν ἄχρονον, Υἱὸν καὶ Λόγον Θεοῦ, ἐν χρόνῳ κυήσασα, τοῦτον σὺν τοῖς Ἁγίοις καὶ σεπτοῖς Πατριάρχαις, Μάρτυσι καὶ Ὀσίοις, καὶ Προφήταις δυσώπει δωρήσασθαι ἡμῖν, ἰλασμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον κάθισμα. Ἦχος γ'. — Τὴν ὠραιότητα.

Ταῖς θεαῖς χάριτι, σὲ κατελάμπρυνε, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον πάτερ Γρηγόριε, Θεῷ λατρεύσαντα πιστῶς, ὁσίως τε καὶ δικαίως, ὅθεν σὲ καὶ θαύμασι δαψιλῶς κατεκόσμησε· νόσους οὖν ἐκάστοτε, θεραπεύεις τῶν πίστει σου τῇ θεῇ προσιόντων εἰκόني, καὶ ἐν ὧδαίς σε τιμώντων.

Δόξα τὸ αὐτό, καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Θεομακάριστε Μήτηρ ἀνύμφευτε, τὴν ἀσθενοῦσαν μου ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν πταίσμασι Θεοτόκε. Ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι, στεναγμῷ τῆς καρδίας μου, δέξαι με πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἁμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι, χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Οἱ ἀναδαθμοί. Τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον, ἤχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχος : Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Τὸ Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακὸν τοῦ Ἀγίου Σάββα, ὁ Ν'. Ψαλμός.

Δόξα : Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου. — Καὶ νῦν : Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον ἤχος πλ. β'.

Θεῖα χάρις ἐκκέχυται πρὸ τῆς θήκης τῶν λειψάνων σου, ἡγιασμένε Πάτερ Γρηγόριε, διό καὶ εἰς ὁσμὴν μύρου τῶν θαυμάτων σου, πᾶσα ἡ Ἐὼα συρρέει, τὴν ἱασιν τῶν νοσημάτων ἀρϋόμενοι· ἀλλὰ πάτερ Ὁσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ὅπως ἰλεως γενήσεται ἡμῖν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, παρὰ τοῦ Ἱερέως. Καὶ οἱ κανόνες, τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς'. τοῦ Ἀγίου Νικολάου εἰς δ'. καὶ τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου εἰς δ'.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου, ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης, οὗ ἡ ἀκροστιχίς : Θρήνων ἐμῶν δέχοιο, τὸν πρῶτον Κόρη, καὶ

ᾠδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός δις.

Σοῦ ἡ τροπικιοῦχος δεξιὰ, θεοπρεπῶς ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται, αὕτη γὰρ ἀθάνατε, ὡς πανσθενὴς ὑπεναντίοις ἔθραυσε, ταῖς Ἰσραηλίταις, ὁδὸν βυθοῦ καινουργήσασα.

Θρήνων ἀπαρχὰς δεῦρο ψυχὴ, τῇ Θεοτόκῳ προσοίσομεν σήμερον· αὕτη γὰρ ἐρρύσατο, τῆς τοῦ Ἀδάμ. κατάρας τὸ ἀνθρώπινον, καὶ τὴν εὐλογίαν, καὶ χαρμονὴν ἔδωρῆσατο.

Ρεῖθροις Ἰορδάνου τὰ ἐμά, περισωθέντα οὐδόλως ἰσχύσουσι, δάκρυα ἐκνίψασθαι, τὸν τῶν ἐμῶν ἀμαρτημάτων βόρβορον· ἀλλὰ σὺ Παρθένε, τῷ σῶ ἐλέει με κάθαρον.

Ηλιον γεννήσασα Χριστόν, δικαιοσύνης Παρθένε τὸν ἄ-
δυτον, φώτισόν μου δέομαι, τὰ τῆς ψυχῆς ἡμαυρωμένα
ὄμματα, ἡδονῶν ἀγλύϊ, καὶ ἀμαρτίας παχύτητι.

Νόμους τοῦ Δεσπότη παραβάς, πᾶσαν ιδέαν κακίας ἐ-
τέλεσα· καὶ νῦν ἐπιστρέφοντα, μὴ με παρίδῃς τὸν ἄ-
χρεῖον δοῦλόν σου, Δέσποινα Μαρία, ἀλλὰ οἰκτείραςα
σῶσόν με.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, οὗ ἀκροστιχίς κατ' ἀλφάβητον
χωρὶς τῶν Θεοτοκίων.

Ἦχος ὁ αὐτός. — Χριστὸς γεννᾶται.

Απὼρ γλώττη καὶ χεῖλεσιν, ἐγκώμιον βραχὺ καὶ πα-
ράκλησιν, προσάξει τῇ σῇ Νικόλαε, ἥκω θεομιμήτῳ
ὑπεροχῇ· ἀλλ' ὡς πλουτοδότης, τὸν Σωτῆρα καὶ Θεὸν ἱ-
λεων δίδου μοι.

Βροτὸς ὑπάρχων οὐράνιος, Ἰσάγγελος ἐν γῇ πεφανέρω-
σαι, χηρῶν ἀντιλήπτωρ μέγιστος, καὶ καταπονουμένων
ἐκδικητής, πάντων θλιβομένων, ἐν κινδύνοις βοηθός, πάτερ
Νικόλαε.

Γνωρίζει πᾶσα ὑφήλιος, Νικόλαε Τρισμάκαρ τὰ θυμάτα,
τῶν σῶν ἀρετῶν τὸ πέλαγος, πένητες τὸν προστάτην,
καὶ ὀρφανοί, χῆραι τὸν τροφέα, καὶ τυφλοὶ τὸν ὁδηγόν,
πάντες τὸν πρόμαχον.

Θεοτοκίον.

Ασπύρως Λόγον συνείληφας, τὸν ἐν τῇ Τριάδος Πα-
νάχραντε, καὶ τοῦτον σαρκὶ γεγέννηκας, μείναςα μετὰ
τόκον ὥσπερ τὸ πρὶν, τοῦτον ὡς Υἱόν σου, καὶ Θεὸν ὑπὲρ
ἡμῶν αἰεὶ ἱκέτευε.

Ἄλλος Κανὼν τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου.

Ἦχος πλ. δ'. — Ἀρματηλάτην Φραῶ.

Ορθοδοξίας ἀληθοῦς ὑπόθεσις, ἐστὶν ἡ μνήμη σου, θαυματουργέ Πάτερ, Ὅσιε Γρηγόριε, τοῖς συνελθοῦσιν ἁπασιν καθαραῖς ταῖς καρδίαις, ὑμῆσαι ταύτης τὸν αἷτιον καὶ τὸν ὑπερθαύμαστον βίον σου.

Απὸ χειλέων ῥυπαρῶν τὴν αἶνεσιν, τολμήσας ἄδω σοι, τῷ περὶ σέ πόθῳ κάτοχος γενόμενος, καὶ τῇ ὁμωθυμίᾳ σου, ἀλλὰ σύγγνωθι πάτερ, καὶ δός μοι λόγον καὶ σύνεσιν, τοῦ προσενεγκεῖν σοὶ τὸν ἔπαινον.

Μὴ ἐνεγκὼν τὴν τῶν βαρβάρων ἔφοδον, θεῖε Γρηγόριε, τὴν ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει τῷ τοῦ Ἀθωνος, ἀζύγων τῷ συστήματι, τῷ ἐχθρῷ ἐνεχθεῖσαν, θεία προνοία γεγένησαι τούτου μετανάστης μακάριε.*

Θεοτοκίον.

Δεδουλωμένος ἡδονῶν τοῖς πάθεσι, σέ ἱκετεύω Ἀγνή, ὡς Θεοῦ Μητέρα, δοῦναι μοι τὴν ἄφεσιν, τῶν πονηρῶν μου πράξεων, καὶ βελῶν τοῦ Βελίαρ, τῶν καθ' ἐκάστην βαλλόντων με, λύτρωσιν κομίσασθαι Δέσποινα.

Καταδασία. — Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε.

Ἦδὲ γ'. Ὁ Εἰρμὸς δὶς.

Ομόνος εἰδὼς τῆς τῶν βροτῶν, οὐσίας τὴν ἀσθένειαν, καὶ συμπαθῶς αὐτὴν μορφωσάμενος, περίζωσόν με ἐξ ὕψους δύναμιν, τοῦ βροῦν σοὶ ἅγιος ὁ ναὸς ὁ ἐμψυχος, τῆς ἀφράστου σου δόξης φιλάνθρωπε.

* Ἐνταῦθα ὁ ὑμνογράφος ἐννοεῖ τὸν πρῶτιστον κτήτορα Ἀγ. Γρηγόριον τὸν Συναῖτην, ὅστις κατὰ τὸν ἐν πλάτει βίον αὐτοῦ, ἀμα τῇ ἐμφανίσει τῶν βαρβάρων Ἀγαθηρῶν εἰς τὸ Ὄρος, ἐξῆλθεν αὐτοῦ, ἀναχωρήσας ἐκ τῆς τοπικῆς Χρῆντελι τῆς ἐδρισκομένης πλησίον τῆς Μονῆς τοῦ Σιμωνος.

Ως πάλαι τὴν Εὐὴν εὐρηκώς, ὁ ὄφις μὲ ἠπάτησε, καὶ ἡδονῆς τῇ γεύσει ἐξέβαλε τοῦ Παραδείσου τῆς θείας γνώσεως, ἡ Χριστὸν κυήσασα, τὸν Ἀδὰμ τὸν δεῦτερον, πρὸς ζωὴν ἐπανάγαγε Δέσποινα.

Νοσήσας τοῦ Κάϊν δυστυχῶς, Παρθένε τὴν ἀπόνοιαν, ὡς ἀδελφὸν τὸν νοῦν μου ἀπέκτεινα, φιληδονίας ξίφει χρησάμενος, καὶ φθονήσας κάκιστα, τούτου τὴν ἀνάδασιν, ἀλλὰ σὺ ὡς φιλάνθρωπος σῶσόν με.

Εθρήνησε πάλαι ὁ Ἀδὰμ, Ἐδὲμ ἀποικιζόμενος, τοῦ Χερουβὶμ τὴν εἵσοδον φράττοντος, πεσὼν ἐγὼ δὲ τῆς θείας γνώσεως, θρηνῶν ἱκετεύω σε, σὺν Ἀγίοις πρέσβευε, θεομητορ παθῶν λυτρωθῆναί με.

Μελέτη θανάτου ὦ ψυχὴ, ἀθλία προηγείσθω σου, ἐν ταῖς τοῦ βίου πράξεσι πάντοτε, καὶ θρῆνον λάβε, καὶ πένθος σύστησον, ἔχουσα μεσίτριαν, τὴν Ἀγνὴν καὶ Ἀμωμον, πρὸς Χριστὸν τὸν ἐκ ταύτης βλαστήσαντα.

Τοῦ Ἀγίου Νικολάου — Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων

Δέλτον ἐν καρδίᾳ, κεκτημένος πολλῶν ἀρετῶν, ἐγγεγραμμένην ἀθανάτῳ, καὶ ἀχράντῳ δακτύλῳ, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Νικόλαε, ὑπὲρ κηρίον καὶ μέλι γλυκύ, στάζουσιν οἱ λόγοι σου.

Εδειξεν ἡ χάρις, ἐπὶ σὲ παραδόξως τὰ θαύματα, ἡ γὰρ παιδρὰ σου πολιτεία, ὦ Νικόλαε ὄντως, χρυσοῦ παντὸς τηλαυγέστερον, ὑπεραστράπτει καὶ λάμπει ψυχαῖς, αἴγλη θείου πνεύματος.

Ζῆς καὶ μετὰ πότμον, ἐν ὀνείροις σαφῶς ὀπτανόμενος, καὶ Νεανίας ἐκ θανάτου, παρὰδόξως λυτροῦσαι, βοῶν ἐμφανῶς τῷ Ἀνακτι· μὴ ἀδικήσης τοὺς ἄνδρας, ἐπεὶ φόβῳ διεβλήθησαν.

Θεοτοκίον.

Νέμοις Θεοτόκε, σωτηρίας ἐλπίδα τοῖς δούλοις σου καὶ ἐν ἀνάγκαις καὶ κινδύνοις, ταχυδρόμοις πρεσβείαις, φρουρεῖν βοηθεῖν παράστηθι. Σὺ γὰρ τὸ κλέος ἡμῶν τῶν πιστῶν πέλεις θεονύμφευτε.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. — Οὐρανίας ἀψίδος.

Τὸν Ἥλιον ζηλώσας, καὶ Μωϋσῆν Ὅσιε, μῆκος ἡμερῶν ὡς ἐκεῖνοι, νηστείαν ἡνύσας, ἄρταν οὐράνιον, θεωριῶν οὐρανίων, ἐντροφῶν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ιερῶν ἐξ ἀδύτων, ὡς φωταυγῆς ἡλίου, ὥφθης θεοφόρε τὴν δε Μονήν σου δειμάμενος, ἐν τῇ τοῦ Ἀθωνος, εὐρυσθενεῖ ὑπωρεῖα, ἣν περ καὶ κατέλιπες, σοῖς τέκνοις Ὅσιε.

Δόξα.

Ανυμνοῦμέν σε πόθῳ, διὰ παντός Ὅσιε πᾶσα ἡ πληθὺς, τῆς τοῦ Γρηγορίου Θεομακάριστε, καὶ ἐκβοῶμέν σοι ῥῦσαι τὴν ποίμνην σου τούτην, ἐκ τῶν ὀρωμένων τε καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Καὶ νῦν.

Ιερέων τὸ κλέος, τῶν μοναστῶν καύχημα, καὶ τῶν ἐν τῷ Ἀθῷ Ὀσίων στάθμη Γρηγόριε, ἡμῶν δὲ τῶν σῶν ἱκετῶν, ἀκαταμάχητον τεῖχος, δυσμενῶν τὰς φάλαγγας ἀποκρουόμενος.

Καταβασία. — Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Τὸ Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου

ἤχος γ'. — Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εν τοῖς Μύροις Ἀγιε, Ἱερουργὸς ἀνεδείχθης, τοῦ Χριστοῦ γὰρ Ὅσιε, τὸ Εὐαγγέλιον πληρώσας· ἔθηκας τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ λαοῦ σου, ἔσωσας τοὺς ἀθώους ἐκ τοῦ θανάτου, διὰ τοῦτο ἡγιάσθης, ὡς μέγας μύστης θεοῦ τῆς χάριτος.

Κάθισμα τοῦ αὐτοῦ. ἤχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ταχὺ προκατάλαβε, Πάτερ Νικόλαε, καὶ σῶσον τοὺς δούλους σου, ἐπερχομένων ἡμῖν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ἔχεις γὰρ πρὸς τὸν Κτίστην, καὶ Θεὸν παρρησίαν, πάρεσο οὖν ἐν τάχει, τοῖς πιστῶς σε καλοῦσι, τὴν σὴν νῦν προστασίαν καὶ σκέπην δωρούμενος.

Δόξα τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου. Ὅμοιον.

Επέστη φιλέορτοι, λαμπρὰ πκνήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἐνδοξος, τοῦ Θεοφόρου Πατρός, εὐφραίνουσα τὰ σύμπαντα, λάμπουσα ταῖς ἀκτίσι, καὶ θαυμάτων τῷ πλήθει, φέρουσα τοῖς ποθοῦσι, τὴν ἀένναον χάριν, ψυχῆς τε τὴν σωτηρίαν, καὶ βίον ἀμεμπτον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ταχὺ δεξαὶ Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάμωμε, λῦσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων, σύντριψον μηχανίας, καὶ κατάβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων Πάναγνε κατὰ τῶν δούλων σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρημὸς δῖς.

Ορος σέ τῇ χάριτι, τῇ θείᾳ κατάσκιον, προβλεπτικοῖς ὁ Ἀβδακούμ, κατανοήσας ὀφθαλμοῖς, ἐκ σοῦ ἐξελεύσασθαι, τοῦ Ἰσραὴλ προανεφώνει τὸν Ἅγιον, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν καὶ ἀνάπλασιν.

Ωτῶν σῶν θαυμάτων ἀπειρόγαμε Δέσποινα! ὅτι μεσίτρια βροτῶν, ἀμαρτωλῶν πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα γεγένησαι, διὸ καὶ ἐπὶ βροτοὺς ἀμαρτήσαντα καταλλαγήναι αὐτῷ ἐκδυσώπησον.

Νέκρωσον Παρθένε τῆς σαρκός μου τὸ φρόνημα, καὶ τῶν παθῶν τὰς προσβολὰς καὶ τῶν δαιμόνων τὰς βουλάς, ἀπράκτους ἀπέργασαι, καὶ τῆς ζωῆς τρίβους βαίνειν με ὁδήγησον, ἢ τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων κυήσασα.

Δάκρυσι καθᾶραι μολυσμοὺς τῆς καρδίας μου, ταῖς προστασίαις τῶν σεπτῶν Ἀγγέλων ποίησον Ἀγνή, ψυχῆς τε τὴν ζόφωσιν, καὶ τοῦ νοῦς τὰς ἐκτροπὰς ἀνακάλεσαι, καὶ ἀπαθείας πρὸς τρίβον ὁδήγησον.

Εννοϊαν αἰσχίστοις λογισμοῖς κατεμόλυνα, καὶ τὴν ψυχὴν ταῖς ἡδοναῖς, τοὺς ἐπὶ Νῶε ὑπερβάς αἰσχροῖς ἀτοπήμασι· διὸ βοῶ θεοκυῆτορ με οἰκτεiron, κατακλυσμοῦ νοητοῦ διασώζουσα.

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου. — Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί.

Η κλήσίς σου μόνη ἀληθῶς, ἐν πάσαις τῶν ἐθνῶν βουλαῖς, προσκαλουμένη θάπτον ῥύεται, τοὺς κράζοντάς σοι θερμῶς, Ἱερέ Νικόλαε, ὥς πρὶν στρατηλάτας ἐλυτρώσω, διάσωσον καὶ ἡμᾶς, ἐκ πάσης δεινῆς περιστάσεως.

Θρόνῳ παριστάμενος Θεοῦ, πρεσβεύειν ἐκτενῶς σοφέ, μὴ διαλείπης, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν σῶν πιστῶν ἱκετῶν, θαυμαστὲ Νικόλαε, ἵνα τοῦ πυρὸς τοῦ αἰωνίου ρυθώμεν καὶ ἐξ ἐθνῶν, γλώσσης πονηρᾶς καὶ κακώσεως.

Ιάματα βρύεις πανταχοῦ, τοῖς πίστει σοι προστρέχουσι, καὶ ἐκ δεσμῶν λυτροῦσαι ἅπαντας. Διὸ τὴν λύπην ἡμῶν, εἰς χαρὰν μετάβαλε, ταῖς σαῖς εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις, Νικόλαε φαεινέ, θραύων τὴν ὀφρὺν τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὺ ὄντως ἐπέκεινα βροτῶν, Ἀγγέλων τε ὑπέρτιμος, θεογεννήτωρ Κόρη πέφηνας, τῶν πάντων γὰρ Ποιητὴν, ἐν γαστρὶ συνείληφας, σάρκα ὑλικὴν ἡμφιεσμένον, τεκοῦσα δίχα σπορᾶς· ὦ! καινοπρεπτοῦς θεωρήματος.

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου. — Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Ολον σαυτόν, νεύμασιν ἐμπαρεχόμενος, τοῦ Δεσπότης. Ὅσιε Γρηγόριε, τῶν ἀρετῶν ἡρθης ἐμφανῶς, πρὸς ὑψηλοτάτην, καὶ θείαν ὄντως ἀκρόρειαν, κάκειθεν ἱαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς τὴν μνήμην σου πόθῳ γεραίρουσι.

Μένειν ἐντὸς ἡκιστα κόσμου ὑπέμεινας, ὄντως Πάτερ ἔχων ὁδηγοῦσάν σε, τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν Χριστόν, ἐν δὲ τοῖς ἀβάτοις τοῦ Ἄθω ἐνδιαιτώμενος, σπηλαίοις* θεομάκαρ, ἀδεῶς πάντα φέρων, καὶ μελλόντων ἐλπίσι γηθόμενος.

Οκατὰ σοῦ στρατὸς ποτὲ θρασυνόμενος, τῶν βαρβάρων, γέγονεν ὁ δαίλαιος ἔργον βυθοῦ, συναπολεσθεῖς, σὲ γὰρ

* Ἀντὶ τοῦ ὕψους κατὰ τὸ χειρόγραφον.

ἀοράτως, ἡ θεία χάρις διέσκεπεν, ἡμῶν προνοουμένη, διὰ
σου σωζομένων, τῶν τιμῶντων σέ μάκαρ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον.

Νόμοι ἐν σοὶ κεκαينوτόμηνται φύσεως, ὑπὲρ φύσιν Λό-
γον γὰρ ἐκύησας, διὸ σέ πίστει ἐκδυσωπῶ, ὑπὲρ τὴν
φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην πανάμωμε, πολλὰ ἡμαρτηκότα, καὶ
Θεοῦ μακρυνθέντα, ἐπιστρέφοντα δέξαι καὶ σῶσόν με.

Καταβασία. — Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσαί.

ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός δὶς.

Ο φωτίσας τῇ ἐλλάμψει τῆς σῆς παρουσίας Χριστέ, καὶ
φαιδρύνας τῷ Σταυρῷ σου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, τὰς
καρδίας φωτίσον φωτί, τῆς σῆς θεογνωσίας, τῶν Ὁρθοδό-
ξως ὑμνούντων σε.

Χαλεπῆς με ἐκ φλογός τῆς γεέννης ἐξάρπχσον, ἡ τεκοῦσα
τῆς θεότητος πῦρ τὸ ἀπρόσιτον, καθ' ἡμᾶς γενόμενον,
θεανδρική τῇ ὑποστάσει, Θεοκυῆτορ Πανάμωμε.

Οὐ πτοῦμαι τὰς μελλούσας κολάσεις ὁ ἄθλιος, οὐ τὸ
σκότος, οὐ βρυγμὸν τῶν ὀδόντων καὶ σκώληκα· οὐ τὸ
πῦρ τὸ ἄσβεστον. Διὸ αἰτοῦμαί σε Παρθένε, τούτων με
πάντων ἐκλύτρωσαι.

Ιασαί μοι τῆς ψυχῆς τὰ ἀλγήματα Πάναγνε, ἡ τεκοῦσα
τὸν τὰς νόσους ἡμῶν ἰασάμενον, τοῖς αὐτοῦ παθήμασι,
τοῖς σωτηρίοις καὶ πανσέπτοις, ἵνα πιστῶς μεγαλύνω σε.

Οὐχ ὡς Λάμεχ νεανίσκον καὶ ἄνδρα ἀπέκτεινα, θεομη-
τορ ἀλλὰ νοῦν καὶ τὸν λόγον τοῖς πταίσμασι, μὴ οὖν ἡ
ἐκδίκησις, ταμιευθήτω μου τῇ κρίσει, ἀλλὰ ἐνταῦθα με
κάθαρν.

Τοῦ Ἀγίου Νικολάου. — Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Κηρύττει σου Πάτερ τὰ θαύματα νῦν, ἡ Μυρέων μεγίστη μητρόπολις, Λυκίων Ἐπαρχία τε, καὶ πᾶσα στρατιά, τὰς σὰς τερατουργίας, δι' ὧν πάντας ἐκ πόνων, θλίβε-
ρων ἐλυτρώσω, ἀξιοθαύμαστε Νικόλαε.

Λιμὴν τῶν χηρῶν, καὶ πατὴρ ὀρφανῶν, βοηθὸς τῶν ἐν
θλίψει πανάριστος, πενθούντων καταφύγιον, ποιμὴν καὶ
ὁδηγός, πάντων τῶν πλανωμένων Νικόλαε ὑπάρχων, καὶ
ἡμᾶς ἐκ κινδύνων, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἀπολύτρωσαι.

Μετέστης ἐκ γῆς, πρὸς αὐλοὺς σκηνάς, ἐνθα βλέπεις τὸ
ἄφραστον κάλλος Χριστοῦ, ἀγγέλων τοῖς στρατεύμα-
σιν, ἐφάμιλλος δειχθεῖς, διὸ σὺν Ἀποστόλοις, καὶ Μάρτυσι
χορεύων, ἐκτενῶς τῷ Σωτῇρι, Πάτερ Νικόλαε ἰκέτευε.

Θεοτοκίον.

Ησωτήριος σκέπη, καὶ πάντων χαρά, ἡ προφθάνουσα
τάχος καὶ σώζουσα, οἰκτερίσον καὶ νῦν ἡμᾶς, βοῶμέν
σοι Ἀγνή, τοὺς σέ προσκαλουμένους, αἰεὶ ἐν περιστάσει,
προστασίαν γὰρ ἄλλην, μετὰ Θεὸν ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν.

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου. — Ἵνα τί με ἀπώσω.

Τὴν θαυμάτων πλουτοῦσαν, χάριν ἀνεξάντλητον, σορόν
σου Ὅσιε, ἐν τῇ σῇ πατρίδι μετοικίζεις Ἱερὲ Γρηγόριε,
ἥς τῇ πανηγύρει, ἐπικροτεῖ πιστῶν τὰ πλήθη, χαρισμάτων
ἐνθέων πληρούμενα.

Μὴ παρίδης με Πάτερ, πίστει σοι προστρέχοντα, τὸν σοὶ
ὁμώνυμον, γλῶσσαν γὰρ δολίαν, κατ' ἐμοῦ οἱ μισοῦν-

τες ἐκίνησαν, πολεμοῦντες μάτην, τοῦ δυσφημῆσαι σὸν ἰκέτην, ἐξ ὧν πρόφθασον, ῥῦσαί με τάχιον,

Εν νυκτί καὶ ἡμέρα, σέ ἐπικαλοῦμαι, τὸν μέγαν προστάτην μου, ἐν παντί με τόπῳ, καὶ καιρῷ διατήρησον Ἄγιε, ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ ἐπηρείας τῶν φθονούντων, τὸν εἰς σέ τὴν ἐλπίδα μου θέμενον.

Θεοτοκίον.

Ικεσίαν Παρθένε, κατ' ἄξιαν σοι νέμειν, Ἄγνη οὐ δύναμαι, ἄνωτέρα οὔση, Χερουβίμ τε καὶ πάσης τῆς κτίσεως, διὸ σὺν Γρηγορίῳ, τὸν Υἱόν σου δυσώπει, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν τῶν προσφύγων σου.

Καταδασία. — Θεὸς ὧν εἰρήνης.

Ωδὴ στ'. Ὁ Εἰσμός, δέξ.

Εκύκλωσεν ἡμᾶς ἐσχάτη ἄβυσσος, οὐκ ἔστιν ὁ ῥυόμενος, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, σῶσον τὸν λαόν σου Θεὸς ἡμῶν, σὺ γὰρ ἰσχύς τῶν ἀσθενούντων καὶ ἐπανόρθωσις.

Τὸ σῶμα κτεμόλυνα ταῖς πράξεσι, τὸν νοῦν ταῖς ἐνθυμήσεσι· τὰς αἰσθήσεις τῇ ἀφῇ τῶν ἡδονῶν, τούτων μοι τὴν ἴασιν χορήγησον, τοῖς σταλαγμοῖς ἐμῶν δακρύων, καμπτομένη θεοχαρίτωτε.

Οχρόνος τῆς ζωῆς μου δεδᾶπνήτηται ἐν ὕπνῳ καὶ ἀνέσει, καὶ τρυφῇ καὶ ῥεμβασμοῖς τῶν λογισμῶν, νῦν οὖν κἂν ἐν γῆρα με σωφρόνισον Μητηρ Θεοῦ, καὶ πρὸς μετάνοιαν χειραγώγησον.

Νοσήσας τῶν πρὸ νόμου τὴν ἀπνοίαν, ἀφρόνως ἐπέχει-

ρησα, ὡς πύργωμα τὰς πράξεις τὰς αἰσχράς, ἄλλην ἐπὶ ἄλλῃ συναρμόσασθαι, σὺ οὖν Ἀγνή τῷ θείῳ με συνέτισον Πνεύματι.

Παγίδα μοι κεκρύφασι Πανύμνητε, οἱ ὄντως ὑπερήφανοι, καὶ σχοινίοις τῶν ἐμῶν ἁμαρτιῶν, βρόχους τοῖς ποσὶ μου διετείναντο, οὗς Ἀγαθή, ὡς ἀραχνίους μίτους διάλυσον.

Τοῦ Ἀγίου Νικολάου—Σπλάγχνων Ἰωνᾶν.

Νέος Ἀβραάμ, ἐδείχθης Νικόλαε, ὡς μονογενῆ υἱὸν προσάξας τὸν νοῦν τῷ Δεσπότῃ σου, ἀναιμάκτους θυσίας προσφέρων αἰεὶ, κἀντεῦθεν εὐλογήθης ὡς φιλόξενος, πάτερ, καὶ Τριάδος γέγονας, οἰκητήριον θεῖον καὶ ἁμωμον.

Εἓνα καὶ φρικτά, ἐργάζῃ τεράστια, ἐν πάσῃ τῇ γῇ, καὶ ἐν θαλάσῃ μακράν, κινδυνεύουσι ταχυδρόμοις λιταῖς ἐπιστάμενος, ἀσθενούντων ἰχθρὸς, καὶ πτωχευόντων προφεύς, νίκη, κατ' ἐχθρῶν φερώνυμος, τοῦ λαοῦ τοῦ πιστοῦ ἀναδέδειξαι.

Ομματι νοός, προβλέπων τὰ μέλλοντα, δογμάτων ὀρθῶν πάντας ἐνέπλησας ὁμοούσιον, τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν καταγγέλλων ἡμῖν, τοῦ Ἀρείου τὴν μανίαν ἐξωλόθρευσας, στήλην, ὀρθοδόξου πίστεως, τὰ σεπτὰ σου προθεῖς κατορθώματα.

Θεοτοκίον.

Κλίνας οὐρανοῦς, ἐν Μήτρᾳ σου Πάναγνε, Χριστὸς βουληθεὶς ὅλος ἐσκήνωσεν, οὐ γὰρ ἔφερε, τῶν ἰδίων χειρῶν τὸ πλαστούργημα, καθορᾶν ὑπὸ τοῦ πλάνου τυραν-

νούμενον, ἤλθε δουλομόρφῳ σχήματι, τὸ ἀνθρώπινον γένος
λυτρώσασθαι.

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου.— Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Αρύσασθε εὐλαβῶς, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος,
καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, πόθῳ ἀσπαζόμενοι, Γρηγορίου
μάκαρος, Ἱερὰν Εἰκόνα, καὶ δεινῶν ἀπολυτρούμενοι.

Τὰς τῶν δαιμόνων ὁρμάς, ὑπὸ τοὺς πόδας συντρίβεσθαι,
σῶν ταπεινῶν ἱκετῶν, Γρηγόριε ποιήσον, πόθῳ γεραι-
ρόντων σε, καὶ ἐν ὕμνοις κροτούντων, τὴν πανιέρων σου κοί-
μησιν.

Χαρὰ καὶ πόθῳ ἡ σὴ, ποιμένη τὴν σὴν σεπτὴν μνήμην
σήμερον, Γρηγόριε ἐκτελεῖ, Χριστὸν μεγαλύνουσα πα-
ρασχόντα χάριν σοι, βοηθεῖν τοῖς πίστει καὶ καρδίᾳ αἰτου-
μένοις σε.

Θεοτοκίον.

Ἡ σωτηρίας πηγὴ ταῖς Γρηγορίου ἐντεύξεσι, τὴν δέησιν
ἱκετῶν, τῶν σῶν δέξαι Δέσποινα, σὺ Ὑῖῳ πρεσβεύ-
ουσα, καὶ Θεῷ τῶν ὅλων, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καταβασία.— Σπλάγχνων Ἰωάν.

Κοντάκιον, ἦχος γ'. — Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ σὴ Ποίμνη σήμερον λαμπροφανῶς ἐορτάζει, τὴν σὴν
μνήμην Ἀγίε, πνευματικῶς γηθομένη, χαίρει γάρ σε
κεκτημένη ἄφθαρτον κλέος, ἄμαχόν τε προμαχῶνα κατ' ἐ-
ναντίων, ἀκαταίσχυντόν τε πρέσβυν πρὸς τὸν Σωτῆρα, ᾧ
εὐηρέστησας.

Ἑτερον. — Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ Ἐώας Ὅσιε ἐξαναστείλας, τῶν χαρίτων ἅπασαν, ταύτην λαμπρύνεις ἀστραπαῖς, τῶν σῶν θαυμάτων Γρηγόριε, διὸ καὶ πόθῳ αἰεὶ μεγαλύνει σε.

Ὁ Οἶκος.

Τίς τὰς σεπτὰς σου ἀρετὰς ἀξίως καὶ ικανῶς ἀναμνήσει θεόφρον Πάτερ Γρηγόριε, τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν ταπείνωσιν, τὰς πρὸς Θεὸν ἀπαύστους ὑμνωδίας, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, καὶ ἄμετρον ἐγκράτειαν, δι' ὧν Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος γενόμενος, πρεσβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ παντός τοῦ κόσμου, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὲρ τῆς Ποίμνης σου ταύτης, ἥτις καὶ πόθῳ αἰεὶ μεγαλύνει σε.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ζ'. μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ ἀνεγείραντος τὴν εὐαγγῆ ταύτην Μονήν, οὗ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν μέχρι καὶ τῆς σήμερον φυλάττει.

Στίχος : Ὁ Γρηγόριος ἐν τῇ γῇ γρηγορήσας.

Στίχος : Τοὺς οὐρανοὺς νῦν κατοικεῖ σὺν Ἀγγέλοις.

Ἑβδομάτῃ Δεκεμβρίου πόλον κατώκησεν Γρηγόριος.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐρδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός. (δύς).

Σέ νοητὴν Θεοτόκε κάμινον, κατανοοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς γὰρ παῖδας ἔσωσε τρεῖς, ὁ ὑπερυψούμενος, κόσμον ἀνεκαίνισεν ἐν τῇ γαστρὶ σου ὀλόκληρον, ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ρῆξον Ἀγνή δεσμοὺς τῆς καρδίας μου, λήθην καὶ ἄγνοιαν δεινὴν καὶ πώρωσιν τῆς ψυχῆς, καὶ ἡλιθιότητα, δι' ὧν συνδεσμούμενος, ὁ νοῦς μου τρέχειν οὐ δύναται, πλατυσμὸν θεωρίας, καὶ ὕψος θείας γνώσεως.

Ω τῶν ἐμῶν παθῶν καὶ κινήσεων, ὦ τῶν ἀμέτρων μου κακῶν! Ποῖον αἶσχος αἰσχροποιόν, οὐκ ἀφρόνως πέπραχα; Ποῖον οὐκ ἐτέλεσα, ἡδυπαθείας ἀμάρτημα; Σὺ οὖν Ἀγνή κἂν ἐν γῆρα μετάνοιάν μοι δώρησαι.

Τὴν ἐν ἐμοὶ ῥαθυμίαν Δέσποινα, καὶ νυσταγμὸν τὸν χαλεπὸν, ταῖς ἀγρύπνοις σου πρὸς Θεόν, δέομαι δεήσῃσιν, Ἀχραντε ἀπέλασον, καὶ μελωδοῦντά με οἴκτειρον, ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Οἶμοι ψυχὴ, πῶς ἀπηναισχύντησας, ὑπὲρ τὸν Χάμ τὸν ἀναιδῆ! οὐκ ἐκάλυψας τὴν αἰδῶ, τοῦ σοι πλησιάζοντος, φύσει τε καὶ χάριτι ἀλλ' ἀπανθρώπως ἐφαύλισας· νῦν οὖν θερμῶς πρὸς τὴν εὐσπλαγχνὸν Κόρην μετανόησον,

Τοῦ Ἀγίου Νικολάου. — Οἱ παῖδες εὐσεδεῖα.

Παντοίων χαλεπῶν τε νοσημάτων, ἰατρὸς πανάριστος, Πάτερ Νικόλαε φανείς, τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀσθένειαν ἰασάμενος παράσχου εὐρωστίαν βοᾶν· ὁ τῶν Πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ρυσάμενος τοὺς πάλαι Στρατηλάτας, ἐκ θανάτου Ἀγιε, τούτους διήγειρας ὕμνεῖν, καὶ δοξάζειν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μετὰ πίστεως θερμῆς, καὶ ἀνακράζειν σοι, σὲ ἀνευφημοῦμεν, Σοφὲ ὡς εὐεργέτην.

Σοφίας τῷ κρατῆρι πλησιάσας, μυστικῶς τὰ χεῖλη σου Πάτερ Νικόλαε, κρουνοὺς ἀμβροσίας ἐνθεν ἤντλησας, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τοῖς λαοῖς ἐκβοῶν, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Θεοτοκίον.

Εκ πάντων δεχομένη τὰς δεήσεις, Θεοτόκε πρέσβευε, τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, λυτρωθῆναι τῆς κολάσεως, τοὺς τιμῶντας σε κυρίως καὶ δοξάζοντας, ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.—Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Οτε τὸ στίφος τῶν βαρβάρων, πλοιαρίοις συνεκύκλωσε τὸν Ἄθω, τότε τοῦτο σοφέ, βουλὰς διασκεδάσας, ὅλον σαυτὸν ἐπέδωκας, ἄρωγόν τοῖς ἐννοικοῦσι.

Ρεῖθροις κατέπαυσας δακρύων, παναοίδιμε τὸ θράσος τῶν βαρβάρων, κυκλωσάντων ποτὲ Μονὴν σου τὴν ἁγίαν, τῷ ἰσχυρῷ γὰρ κέκραγας ἀντιλήπτορι καὶ ῥύστη.

Ορος τοῦ Ἄθω ἐγκαυχᾶται, τοῖς ἁγῶσι σου Γρηγόριε Τρισμάκαρ, ἡ Ἐῶα δὲ ὡσαύτως τοῖς θαύμασί σου χαίρει, ἡ Γρηγορίου δὲ Μονή, ἐν τῇ σῇ ὁμωνυμίᾳ.

Θεοτοκίον.

Λύσιν παράσχου μοι πταισμάτων, ὧν ἀφρόνως διετέλεσα ὁ τάλας, καὶ ὁσίως ἐμέ ἀξιώσον βιώσαι, τὸν εὐτελῆ ἱκέτην σου, καὶ ἀνάξιον Παρθένε.

Καταβασία. — Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες

ἤρδη ἡ. Ὁ Εἰρμός. (δίς).

Εν καμίνῳ παῖδες Ἰσραὴλ, ὡς ἐν χωνευτηρίῳ τῷ κάλλει τῆς εὐσεβείας, καθαρώτερον χρυσοῦ ἀπέστιλβον λέγοντες: Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νεκρωθεῖσα τάλαινα ψυχὴ, δεινῶς τῇ ἀμελείᾳ, ἐγέρθητι ὡς ἐξ ὕπνου, καὶ μεσίτριαν ποιοῦ, τὴν μόνην ἀπείρανδρον Θεοτόκον· ὅπως σὲ τρόποις ζωώση μετανοίας, καὶ τῆς ἀπαθείας καθυποδείξῃ τρίβους.

Κοίμισόν μου δὴ τὰς ἐμπαθεῖς ὀρέξεις, παθῶν τε τῶν ψυχοφθόρων τὰ ἰνδάλματα Ἀγνή, εἰς τέλος ἐξάλειψον Θεομῆτορ, ἵνα δοξάζω αἰεὶ καὶ εὐλογῶ σε, τὴν μόνην αἰτίαν τῆς πάντων σωτηρίας.

Ολοτρόπως πᾶσαν ἡδονὴν, ἐτέλεσα ἀφρόνως, καὶ πάσας μου τὰς αἰσθήσεις κατεμόλυνα αἰσχυρῶς, πρὸς σὲ τὴν ἀμόλυντον καταφεύγω Δέσποινα πάντων ἀμαρτωλῶν προστατίς, ῥῦσαι τοῦ πυρός με, καὶ σκότους αἰωνίου.

Ραντισμῷ δακρύων μου Ἀγνή, ἀπόπλυνον τὰ ἔλκη, καὶ τραύματα τῆς ψυχῆς μου, ἣ τεκοῦσα τὸν Χριστόν, τὸν λεπροῦς ἰώμενον καὶ αἰμόρρους, ὅπως ἀκούσω φωνῆς τῆς ποθουμένης· σῶζου τῇ σῇ πίστει, πορεύου εἰς εἰρήνην.

Τοῦ Ἀγίου Νικολάου. — Θάύματος ὑπερφυοῦς.

Τάγματα Πατριαρχῶν καὶ Ἀποστόλων, Ἱερέων τε Μαρτύρων δῆμοι, Προφητῶν ὁ σύλλογος, ἅπας δῆμος τῶν εὐσεβῶν, μακαρίζουσι τὴν θεῖαν πολιτείαν σου, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς παρακαλοῦμέν σε· μὴ ἐλλείπῃς αἰεὶ πρεσβεύων πρὸς Κύριον, διαφυλαχθῆναι, ἡμᾶς ἐκ πάσης βλάβης.

Υψιστε παμβασιλεῦ μεγαλοκράτορ, ταῖς εὐχαῖς τοῦ Ὁσίου Ποιμένος, τὴν ζωὴν εἰρήνευσον, Πάντων Λόγε Χριστιανῶν, χορηγῶν κατὰ βαρβάρων εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, τὴν

νίκην καὶ τὴν ἰσχὺν δεόμεθα· ἵνα πάντες αἰεὶ ὑμνῶμεν τὸ κράτος σου, καὶ ὑπερυψώμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ ἐλλαμφθεις τῷ ἀπροσίτῳ πάτερ, τὰς ψυχὰς τῶν ἐν θλίψει αὐγάξεις, διαλύων ἅπαντα, ζόφον σκότους τῶν πειρασμῶν, ἀπαστρέπτεις εὐφροσύνη τὰς καρδίας ἡμῶν, ἐν αἷς τηλαυγῶς καταλαμπόμενοι, ἐκβοῶμεν, εὐλογεῖτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούσθω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πράγματός ξενοπρεποῦς ἡ βάτος τύπον, προεικόνισεν Ἀχραντε Κόρη, καιομένη ἀφλεκτος, πάλαι ὄρει ἐν τῷ Σινᾷ, τὸ Μυστήριον τοῦ τόκου σου προγράφουσα, τὸ πῦρ γὰρ ἐν σοὶ τὸ τῆς Θεότητος ἐνοικῆσαν, ἀλώβητόν σε τετήρηκε· διὸ σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου — Ἑπταπλασίως κάμινον

Ως περ χρυσὸν τὸ σκῆνός σου, τῇ πατρίδι σου δέδωκας· ὡς θησαυρὸν μέγαν, ἐκτελεῖν παράδοξον, Θεὸς γὰρ βραβεύει σοι, ὃν ἐθεράπευσας ἐκ ψυχῆς, ὦ Γρηγόριε Πάτερ, τοῖς πίστει προσιοῦσι, καὶ θερμῶς ἐκβοῶσι, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Προσυπαντᾷ Θεσπέσιε, Ἱερέων ὁ θίασος, ἅμα φιλοχρίστω τε λαῷ Γρηγόριε, τῇ σῇ σορῷ ἅπαντες, ἐν εὐφροσύνη ψυχῆς πολλῇ, τὸν δημιουργὸν καὶ χορηγὸν ἐκβοῶντες, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, ἡμῖν τὸν παρασχόντα, τὸν φύλακα καὶ ῥύστην.

Ως τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, διὰ βίου γεγόμενον, καὶ οἱ-

κειωθέντα, ἀρεταῖς τῷ κτίστη σου, σέ μάκαρ Γρηγόριε, ἐκλιπαροῦμεν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν Ἱεράν σου ἐορτὴν ἐκτελούντων, συντόνως τῷ Δεσπότη, ἱκεσίας προσάγειν, ὅπως τῆς αἰωνίου κολάσεως ῥυσθῶμεν.

Θεοτοκίον.

Ιχνηλατεῖν με Πάναγνε, τοὺς ὁσίως βιώσαντας, διὰ πολυτελείας ἐναρέτου ποιήσον, ἐχθροὺς καταρῥάσσουσα, τοὺς ἀφειδῶς με θλίβοντας νῦν, καὶ πρὸς τῆς σαρκὸς κατολισθαίνειν τὰ πάθη, ἀπαύστως ἐνοχλοῦντας, ἵνα χαίρων κραυγάζω, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταδασία. — Θεάματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοδόλος
ᾠδὴ θ. Ὁ Εἰρμός, δις

Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου, πυρπολουμένη δάτος ἔδειξεν ἀφλεκτος, καὶ νῦν καθ' ἡμῶν τῶν πειρασμῶν ἀγριαίνουσιν, κατασβέσαι αἰτοῦμεν τὴν κάμινον, ἵνα σέ Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Ηδη πρὸς τῷ τέλει γέγονα, τῶν χρονικῶν μου Κόρη φεῦ μοι ὑπάρξεων, καὶ βαρούμενος, ταῖς ἀμαρτίαις ἀπέρχομαι, εἰς ἀπείρους αἰῶνας κολάζεσθαι, ἢ τὸν κριτὴν τεκοῦσα, τοῦτον ἰλέωσαί μοι Δέσποινα.

Νόμους τοῦ Θεοῦ ἠθέτησα, καὶ ἀμαρτίας νόμῳ ἑμαυτὸν ἐδούλωσα, νόμῳ τοῦ νοός, οὐχ ὑποκύψας ὁ ἄθλιος, ἢ τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, ἐν τῷ σεπτῷ σου τόκῳ, νόμους σαρκὸς μου καθυπόταξον.

Αρον τὸ βαρὺ φορτίον μου, τῶν ἐγκλημάτων Θεοτόκε Πανάμωμε, καὶ τὸν ἐλαφρόν, Ἀγνή ζυγὸν καταξίωσον,

τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου βαστάζειν με, καὶ τρίβον διοδεύειν, τὴν πρὸς τὴν ἄνω λῆξιν ἄγουσαν.

Ινα τὸν θυτὸν τὸν ἄπειρον, τῶν οἰκτιρμῶν ἐνδείξης, τῆς σῆς χρηστότητος, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, τοῦ Υἱοῦ σου Πανύμνητε, ὑπὲρ πάντα καὶ ἀμαρτήσαντα, συγχώρησιν μοι δίδου, καὶ παραδείσου τὴν κατοίκησιν.

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου.— Μυστήριον ξένον

Χορεύσατε πνεύματι, πάντες φιλέορτοι, οὐρανοὶ εὐφραίνεσθε, Ὄρη καὶ Βουνοί, Ἐκκλησίαι, καὶ Παρθένων χοροί, Ἀσκητῶν ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Παμμάρκαρος ἐν ἧ συνελθόντες, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Ψαλλάτωσαν ὕμνοις τὰ πέρατα ἅπαντα, ἐγκωμίων στέμμασι, πάντες τὴν κορυφὴν Νικολάου, τοῦ θείου κοσμοῦντες, σοφῶς, τοῦ θεράποντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ ἐκ παθῶν τε καὶ κινδύνων λυτρωθείημεν.

Ωs ἀνάξιον δέχου, τὸν ὕμνον Νικόλαε, τοῦ μικροῦ ποιήματος, τούτου ὥσπερ Χριστός, προσεδέξατο τῆς χάριος τὰ δύο λεπτά, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἄθλιον, ποθῶν, οὐ κομπάζων γὰρ τρισμάκαρ, κατετόλμησα.

Θεοτοκίον.

Διέσωσται πᾶσα, ἡ κτίσις τῷ Τόκῳ σου, καὶ ἀφείλε Κύριος, θρήνον καὶ ὀδυρμόν, καὶ πᾶν δάκρυον, ἐκ παντός προσώπου Ἀγνή Θεοτόκε Παναμώμητε ἐν σοὶ καὶ ἡμεῖς τὰς ὀφειλάς ἀποπληρούμεθα.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου.— Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός

Ανέτειλε Χριστὸς σοὶ ἄνωθεν φῶς, ὑπωρεΐαις μονάζοντι Ἀθωνος, ὅθεν Μονὴν ἐδομήσω μάκαρ περιφανῇ Ἀρ-

χιεράρχη θείῳ τε κλεινῷ Νικολάῳ θαυματουργῷ μεθ' οὗ καὶ νῦν δυσώπει, ἀτρώτους διαμένειν, τοὺς ἐν αὐτῇ καλῶς μονάζοντας.

Οἱ πόθῳ ἐνοικοῦντες τῇ σῇ Μονῇ Πανσεβάσμιε Πάτερ Γρηγόριε, τὴν σὴν σεπτὴν, ἀναλογιζόμενοι βιωτὴν, ὑποποιὸν ταπείνωσιν, τὸ ἐν ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς, νηστείαις ὑπὲρ φύσιν, πληρούμεθα δακρύων, καὶ σὲ ἐκ πόθου μακαρίζομεν.

Σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις Πάτερ σοφέ, Ἀποστόλοις Ὁσίοις καὶ Μάρτυσι, καὶ τοῖς χοροῖς, τῶν Θείων Ἀγγέλων χοροβατῶν, τῷ Θείῳ Ἱεράρχῃ τε, Μύρων τῆς Λυκίας αἰετῶν, πανσέπτῳ Νικολάῳ πρεσβείαις ἐκτελεῖτε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων ὑμᾶς.

Θεοτοκίον.

Υπέρφωτε νεφέλη Μήτηρ Θεοῦ, τοῖς ἡμᾶς πολεμοῦσι πολέμησον, τῇ κραταιᾷ, καὶ παντοδυνάμει σου δεξιᾷ, καὶ ἐν ἀνάγκαις πρόστηθι, καὶ ἀδικουμένων ἀντιλαβοῦ δεινῶν ἐξαιρουμένη, δύνασαι γὰρ ὡς θέλεις, αἰετῶν λυτροῦσθαι τοὺς ἰκέτας σου.

Καταδασία.—Μυστήριον ξένον.

Ἐξαποστειλάριον—Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ Ἱεράρχην ἅπαντες, τὸν πρόεδρον τῶν Μυρέων, Νικόλαον εὐφημοῦμεν, πολλοὺς γὰρ ἄνδρας ἔσωσεν, ἀδίκως θνήσκειν μέλλοντας, καὶ Βασιλεῖ ὁπτάνεται, σὺν Ἀβλαβίῳ κατ' ὅσον, λύων τὴν ἀδικον ψῆφον.

Τοῦ ἁγίου Γρηγορίου.—Ὅμοιον.

Η θήκη τῶν λειψάνων σου, Γρηγόριε μακάριε, πάθη ποικίλα ἰᾷτχι, τῶν προστρεχόντων ἐν πίστει, καὶ ὠδαῖς τιμώντων σε, διό πανηγυρίζομεν τὴν φωτοφόρον μνήμην σου ἐν ᾗ Χριστὸν ἐκδυσώπει, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων.

Ἔτερον Ὅμοιον

Γρηγόριον τιμήσωμεν, τὸν Ἱερὸν φιλέορτοι, τὸν ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἀθῶ, ἀνύσαντα τοὺς ἀγῶνας, καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν, χαίροις Ὀσίῳν σέμνωμα, ἡμῶν δὲ μέγα καύχημα, τῶν τῇ Μονῇ σου οἰκούντων, καὶ σὲ ἀπαύστως τιμώντων.

Θεοτοκίον ὅμοιον.

Μαρία καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Πᾶσα πνοή.—Ἰστώμεν στίχους Γ'.

Τοῦ ἁγίου Νικολάου ἡχος α'.—Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς ἐκκλησίας τὰ ἄνθη περιπτάμενος, ὡς νοητὸς τῆς ἁνῶ, καλιᾶς τῶν Ἀγγέλων, Νικόλαε Τρισμάκαρ κράζεις αἰεὶ, πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καὶ πειρασμῶν, καὶ λυτροῦσαι ταῖς πρεσβεύαις σου.

Τῆς Ἱερᾶς διπλοῖδος τὴν ὠραιότητα, ταῖς πρακτικαῖς εἰργάσω, ἀρεταῖς λαμπροτέραν, Πάτερ Θεοφόρε, ὅθεν

ἡμῖν. ἱεουργεῖς τὰ τεράστια, τῶν ἀοιδίμων θαυμάτων
Ἱεουργέ τῶν δεινῶν ἡμᾶς λυτρούμενος.

Ως ἐν ὄνειρῳ ἐπέστης τῷ εὐσεβεῖ Βασιλεῖ, καὶ τοὺς δε-
σμώτας Πάτερ, ἐκ θανάτου ἐρρύσω, πρέσβευε ἀπαύ-
στως, ὅπως καὶ νῦν, ταῖς εὐχαῖς σου ῥυσθείημεν, ἐκ πει-
ρασμῶν, καὶ κινδύνων, καὶ ὀδυνῶν, οἱ ἀξίως εὐφημοῦν-
τες σε.

Ἔτερα γ'. τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου ὁμοία.

Σοῦ ἡ σορὸς τῶν λειψάνων ἀνακηρύττει τρανῶς, τὴν χά-
ριν τῶν θαυμάτων, ἣν θεόθεν ἐδέξω Γρηγόριε τρισμά-
καρ, δι' ὧν ἀσθενεῖς, ἐμπαθεῖς τε καὶ πάσχοντες οἱ τὴν
ἐώραν οἰκοῦντες παῖς σαῖς λιταῖς, ὑγιεῖς ἀποκαθίστανται.

Η τῶν λειψάνων σου θήκη, θαυμάτων βλύζει πηγὰς,
τοῖς εὐλαβῶς καὶ πίστει, ἐν αὐτῇ προσιοῦσι Ἐώρα δέ
ἀγάλλεται πάτερ σοφέ, ἐπὶ ταύτῃ καὶ γάννυται, ἡ δέ
Μονή σου κηρύττει πόνους τοὺς σούς, καὶ τὰ ἐνδοξα
παλαιίσματα.

Τοῦ Γρηγορίου τὴν μνήμην νῦν ἐορτάζομεν, δι' ἧς ἡμῖν
πηγάζει, ἡ ἀένναος χάρις, Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου, καὶ
γὰρ αὐτός, τοὺς ἐχθροὺς τροπώσάμενος τοὺς νοητοὺς, τῶν
δαιμόνων καὶ τῶν παθῶν, τὴν ἐξουσίαν ἐκομίσατο.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε πᾶσα ἡ Ἐώρα, ἐν ᾧδαῖς πνευματικαῖς καταστέ-
ψωμεν τὸ πανσέβαστον σκῆνος τοῦ Θεοφόρου πατρὸς
ἡμῶν, καὶ πιστῶς ἐκδοήσωμεν, χαίροις ἡ τῶν θαυμάτων
πηγή, καὶ τῶν νοσούντων ταχὺς θεραπευτής, χαίροις ἡ

τῶν λυπουμένων παραμυθία, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος σωτηρία, ἄλλ' ὦ πάτερ Γρηγόριε, ὡς τὰς ἐφόδους ποτὲ τῶν βαρβάρων διεσκέδασας, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, καὶ τὴν σὴν σεπτὴν Μονὴν ἀβλαβῇ διεφύλαξας, οὕτω καὶ νῦν, τοὺς ἐν αὐτῇ τιμῶντάς σε, καὶ ἐκ πόθου τελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, ἐκ πάσης ἐπιδρομῆς καὶ βλάβης τοῦ ἀντικειμένου ἐλευθέρωσον, καὶ πρέσβευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Δίδεται καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς ἐκ τῆς κανδήλας τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τυπικά, καὶ ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦ Ἀγίου Νικολάου ὡδὴ γ' καὶ δ' ἐκ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον ὁσιακόν, καὶ τῶν Κοιμημένων.

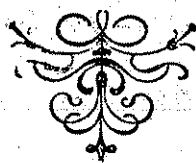
Κοινωνικόν. — Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Χαίροις τῆς Ἐώας θεῖος βλαστός, χαίροις τῶν ἐν τῷ Ἁθῷ μοναζόντων ὑπογραμμός, χαίροις τῆς Μονῆς σου, προπύργιον καὶ κλέος, Γρηγόριε τρισμάκαρ, φρούρει τὴν ποιμένην σου.

Χαίροις τῆς Ἑώας βλαστός σεπτός, τῶν ἐν Ἀθω
μοναζόντων στάθμη τε καὶ κανών, καὶ Μονῆς σου ταύ-
της ἀκοίμητος προστάτης, Γρηγόριε τρισμάκαρ, ἣν φρούρει
ἄτρωτον.

Εχει δὲ τὸ πνεῦμά σου οὐρανός, καὶ ἡμεῖς πλουτοῦμεν,
τὴν εἰκόνα τὴν σεπτὴν, ἣν περικυκλοῦντες μετ' ἀνεί-
κάστου πόθου, τιμῶντες προσκυνοῦμεν αὐτὴν Γρηγόριε.

Ἀκολουθία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

τοῦ Κτίτορος τῆς Σεβασμίας καὶ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου τοῦ
θαυματουργοῦ τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ἀθω.
Ψαλλομένη τῇ Τρίτῃ Κυριακῇ τοῦ Ματθαίου ἥτοι μετὰ τῶν Ἀγίων Πάντων.

Ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ

Ἰστῶμεν στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν στιχηρά προσόμοια

Ἦχος δ'· — Ἐδωκας σημείωσιν.

Βίον ἀκηλίδωτον, ὑπομονὴν καὶ πραότητα, καὶ ἀγάπην
ἀνόθευτον, ἐγκράτειαν ἄμετρον, παννύχιον στάσιν, κα-
τάνυξιν θεϊαν, πίστιν ἐλπίδα ἀληθῆ, ἐν συμπαθείᾳ πάτερ
κτησάμενος ὡς ἄγγελος ἐβίωσας, ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἀθω-
νος, σοφὲ Γρηγόριε, τῆς Μονῆς σου τὸ καύχημα. (δις)

Επίγειος Ἀγγελος, καὶ ἐπουράνιος ἄνθρωπος, ἐχρημάτι-
σας Ὅσιε, πηγὴ κατανύξεως συμπαθείας ρεῖθρον, πέ-
λαγος θαυμάτων, ἁμαρτωλῶν ἐγγυητής, ἐλαία ὄντως
Θεοῦ κατάκαρπος, ἐλαίῳ τῶν καμάτων σου, κηθιλαρύνων
τὰ πρόσωπα, πάτερ Γρηγόριε, τῶν πιστῶς εὐφημούν-
των σε.

Ονοῦς σου λαμπόμενος ταῖς θεϊκαῖς ἐπινεύσεσι, τῶν
τοῦ σώματος ὑπερθεν, παθῶν ἐχρημάτισας ἀμιγεῖς
τῶν κάτω, φέρων χαρακτῆρας, καὶ ἐκτυπῶν ἐν σεαυτῷ τὸ
θεῖον κάλλος, καὶ γνωρίζομενος, ὅλως φωτοειδέστατος τῇ
συνεργείᾳ τοῦ Πνεύματος, κλεινὲ Γρηγόριε μοναζόντων
ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Γρηγόριε πάτερ, συμπολίτα τῶν Ἀγγέλων, Βασιλείας κληρονόμε τοῦ Χριστοῦ, παρεστῶς τῇ Τριάδι, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν φιλτάτων σου τέκνων, χρεωστικῶς ἐκτελούντων τὴν πανόσιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον Δογματικὸν ἦχος β'.

Ο τοῦ μεγίστου μυστηρίου! Βλέπων τὰ θαύματα, ἀνακηρύττω τὴν Θεότητα, οὐκ ἀρνοῦμαι τὴν ἀνθρωπότητα· ὁ γὰρ Ἑμμανουὴλ φύσεως μὲν πύλας ἤνοιξεν, ὡς φιλόανθρωπος, παρθενίας δὲ κλειῖθρα οὐ διέρρηξεν, ὡς Θεός, ἀλλ' οὕτως ἐκ μήτρας προῆλθεν, ὡς δι' ἀκοῆς εἰσῆλθεν· οὕτως ἐσαρκώθη, ὡς συνελήφθη, ἀπαθῶς εἰσῆλθεν, ἀφράστως ἐξῆλθε, κατὰ τὸν Προφήτην τὸν λέγοντα· Αὕτη ἡ πύλη κεκλεισμένη ἔσται, οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς· εἰμὴ μόνος Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἦχος β'. — Οἶκος τοῦ Ἑφραθα

Πράξεως ἐπιβάς τῷ ἄρματι θεόφρον, καὶ καθαρθεὶς τὴν φρένα, ἀνέδραμες εἰς ὕψος τῆς θεωρίας Ὅσιε.

Στίχος: Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατός τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Πᾶσαι τῶν μοναστῶν χορεῖαι συνελθοῦσαι, ᾠδαῖς τε καὶ ὕμνοις τιμήσωμεν συμφώνως τὸν Θεῖον Γρηγόριον.

Στίχος: Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Ὅσπερ θεοφεγγῆς φωστήρ ἐξανατείλας τῇ Ἐκκλησίᾳ Πάτερ, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν, φωτίζεις τοῖς σοῖς θαύμασι.

Δόξα. Ὁμοιον.

Αναρχε ὦ Τριάς Πάτερ Υἱέ καὶ Πνεῦμα ὁ εἷς Θεὸς τῶν ὅλων, περίτωζε τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Ωπράγμα τὸ γλυκύ, καὶ ὄνομα Μαρία, πρέσβευε τῷ Υἱῷ σου, μετὰ τοῦ σοῦ Ὁσίου, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α'. — Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ως Ἀγγελος ἐν βίῳ ἐγνωρίσθης πατὴρ ἡμῶν, καὶ χάριν ἱαμάτων ἐκομίσω αἰοίδιμε, θαυμάσια τελέσας φοβερά, Γρηγόριε παθῶν φυγαδευτά, θεραπεύεις ἐν ἀγάπῃ σὺν ταῖς ψυχαῖς καὶ τὰ σώματα μακάριε, δόξα τῷ εὐδοκῆσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πιστοῖς τὰ ἰάματα.

Ἔτερον ἤχος α'. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Γρηγόριον ὡδαῖς εὐφημήσωμεν πάντες, Ἐώας τὸν βλαστὸν καὶ Ὁσίων τὸ κλέος, Μονῆς τῆςδε δομήτορα, καὶ ἀπόρθητον ἔρεισμα πίστει κράζοντες, μὴ διαλείπης παντοίων δεινῶν Ὁσιε, καθικετεύειν ἀπύστως, τὴν ποιμένην σου σώζεσθαι.

Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοὶ Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ Ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ Δίκαιος Δαυίδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου, Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους ι.
καὶ ψάλλομεν στιχηρά Ἀναστάσιμα δ.

Ἦχος β.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον
σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνή-
σωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς
αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν
πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον προ-
σηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ
κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἑ-
γερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν·
αὐτὸς γὰρ Λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡ-
μῶν· καὶ ἐν δόξῃ φεβερεᾷ, καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχε-
ται, κρίναι Κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Ἄτερα στιχηρά Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν Σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἀγγελος ἐκήρυξε Δε-
σπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς Γυναιξί· δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκει-
το ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ καθὼς εἶπεν ὡς Παντοδύναμος.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου Γ.

Ἦχος δ. — Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι

Τῶν Ἀγγέλων ὁμόσκηνον, καὶ Ὁσίων συνόμιλον, γεγο-
νότα ὅσιε, σὲ Γρηγόριε, πηγὴν θαυμάτων ἀνέδειξε Χρι-
στὸς ὁ φιλόανθρωπος, ὃν ἐπόθησας θερμῶς, διὸ σῴζεις τοὺς

πίστει σε μακαρίζοντας, ἐκ παντοίων κινδύνων Θεοφόρε, καὶ βαρβάρων ἐπηρείας καὶ πάσης ἄλλης κακώσεως.

Τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος ταῖς ἐνθέοις ἐλλάμψεσι, λαμπρυνθεὶς Γρηγόριε Ὀσιώτατε, Χριστοῦ θεράπων γεγένησαι, ὁδύνας κακώσεων, καὶ τὸ σκότος τῶν παθῶν, ἀπελαύνων πρεσβείαις σου, καὶ ρυόμενος ἀλγεινῶν τοὺς τὴν μνήμην σου τελοῦντας· καὶ ἐν πίστει ἐκβοῶντας, δόξα τῷ σέ μεγαλύναντι.

Τοὺς μεγίστους ἀγῶνάς σου Θεοφόρε Γρηγόριε, καὶ τὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον καρτερίαν σου ταῖς τῶν ἐχθρῶν παρατάξεσι, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, κατιδὼν σου τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἠύτρεπισε, δεῦρο λέγων σοι ἀγαθέ, καὶ πιστέ τοῦ ἀμπελῶνος, οἰκονόμε καὶ ἐργάτα, ἀπολαβεῖν τὸ δηνάριον.

Ἔτερα προσόμοια

Ἦχος πλ. δ. — Ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος

Πάτερ Θεόφρον Γρηγόριε, τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τερπνά, ὡς οὐδὲν λογισάμενος, ἐβδελύξω ἅπαντα ὡς ἐχέφρων ἀρίδιμε, καὶ τὸν μονήρη βίον κατέλαβες, Θεῷ λατρεύειν τῷ ποθουμένῳ σοι, ὃν καὶ ἐδόξασας, ἐν ποικίλοις θαύμασι, Μονὴν σου σοφέ, θείαν συστησάμενος, ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἀθωνος.

Πάτερ Θεόφρον Γρηγόριε, δι' ἐγκρατείας πολλῆς, καὶ συντόνου δεήσεως, τῷ Χριστῷ ἐνούμενος ἀπερίτρεπτος ἔμεινας, ταῖς μεθοδίαις τοῦ πολεμήτορος, καὶ φίλος ὦφθης τοῦ Παντοκράτορος. Ὅθεν τιμῶμέν σε, καὶ τὴν θείαν μνήμην σου περιχαρῶς, πίστει ἐορτάζομεν Θεομακάριστε.

Οσιε πάτερ Γρηγόριε, ἐν ἐρημίαις αἰεί, καὶ σπηλαίοις καὶ ὄρεσι, πίστει διαιτῶμενος, τὸν Θεὸν ἐξεζήτησας, καὶ τοῦτον εὗρες ὥσπερ ἐπόθησας, ἀνεπιστρόφῳ ψυχῇ νευρούμενος, ταῖς ἀναβάσεσι ταῖς καλαῖς ἐκάστοτε, καὶ μοναστῶν στίφῃ προσενήνοχας, Χριστῷ σωζόμενα.

Δόξα. Ἦχος πλ. β.

Τὴν τῶν Ὁσίων καλλονήν, καὶ μονοτρόπων κλέος, τὴν κρήνην τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν παθῶν ὀλετήρα ὀξύτητον, συνελθόντες ὡ φιλέορτοι, μελωδικαῖς ὑμνωδίαις τιμῶμεν λέγοντες, χαίροις ὁ τῆς Ἐώας βλαστός, καὶ τῆς τοῦ Γρηγορίου φρουρός καὶ κλέος ἀναφαίρετον· χαίροις λαμπτήρ τηλαυγέστατε, ὁ ταῖς τῶν ἔργων λάμπῃσι, καταυγάζων τοὺς ἅπαντας, χαίροις ὁ τῶν νοσούντων ταχύς θεραπευτής, καὶ τῆς μονῆς σου ταύτης προστάτης ἄγρυπνος. Διὸ παρμάκκρ Γρηγόριε, μὴ πύση πρεσβεύων Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ προσκυνούντων, καὶ τιμώντων αἰεὶ τὴν θείαν καὶ πάνσεπτον εἰκόνα σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἦχος β.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης, ὡς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω παρθένος ἔτεκες, καὶ παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως Χριστὸς ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν,

Τὸ Φῶς ἱλαρόν. — Τὸ Προκείμενον: Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. — (Ὅρα ταῦτα σελίδ. Ἀρ. 6)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ.

Ψάλλομεν τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

Ἦχος α'.

Ενατενίσας ἀκλινῶς τῷ ὕψει τῆς γνώσεως, καὶ κατ-
πτεύσας ἀδήλως σοφίας τὸν βυθόν, σαῖς διδαχαῖς κό-
σμον κατεπλούτισας, Πάτερ. Ὑπὲρ ἡμῶν αἰὶ Χριστὸν δυ-
σώπει, Ἱεράρχα Νικόλαε.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου

Ἦχος α'.

Τῆς Κοσμικῆς ἀποστάς συγχύσεως ἀνιδίμε, καὶ πᾶσαν
τρυφὴν ὁμοῦ καὶ δόξαν μισήσας, τὴν οὐράνιον βασιλείαν
ἐπεπόθησας, ἡγιασμένε Γρηγόριε, ἐν γὰρ τῷ Ὄρει τοῦ Ἀ-
θωνος, τὴν τῶν ἀζύγων πολιτείαν ἐκλεξάμενος, τῷ κρύει
καὶ καύσωνι τρυχωθεὶς, ἀγρυπνίαις τε καὶ προσευχαῖς πε-
ριφραχθεὶς, τὰς ἐνέδρας τοῦ Σατάν ἀπεκρούσας, καὶ τὴν
χάριν τῶν θαυμάτων κομισάμενος σὺν Ἀγγέλοις χορεύεις
ἐν οὐρανοῖς, τὴν δὲ ἐνεγκαμένην περιφρουρεῖς ἐνεργείᾳ τοῦ
θεοῦ πνεύματος, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
ἐκ πόθου ἀνυμνούντων τὸ Ἱερόν σου μνημόσυνον.

Ο αὐτός.

Τὸν κλεινὸν καὶ στερρὸν Γρηγόριον, τὸν ὑπὲρ τῆς αἰωνίου
ζωῆς ἀγωνισάμενον, καὶ Μονὴν ἰδίαν ἐν τῇ τοῦ Ἀθω-
νος ὑπωρείᾳ δομησάμενον, δεῦτε, ὦ φιλέορτοι ὑμνήσωμεν
λέγοντες· χαίροις τῶν πιστῶν ἀήττητος πρόμαχος, καὶ τῶν
ἀπίστων ἐθνῶν ἀπείργων τὰς μηχανουργίας· χαίροις ἡ τῶν
Θαυμάτων ἀκένωτος πηγή, καὶ παραμυθία τῶν θλιβομέ-
νων· χαίροις ὁ τῶν νοσούντων ταχὺς θεραπευτής, χαίροις

τῆς Ἐώας τὸ καύχημα, καὶ τῆς ὁμωνύμου σου Μονῆς τὸ ἀγαλλίαμα.

•Ο αὐτός.

Τῆς χάριτος τῶν θαυμάτων ἡξιωμένος, παρέχεις ἀφθό-
νως τὴν ῥῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, καὶ τοὺς μετὰ πόθου
ἀσπαζόμενος τὴν ἀγίαν σου σοφόν, λυτροῦσαι παντοίων
ἀλγεινῶν αἰείμνηστε Γρηγόριε, τοὺς δὲ ἐν τῇ σεπτῇ σου
μάνδρᾳ μονάζοντας, τῶν ἀνιάτων παθῶν διαφυλάττεις ἀ-
τρώτους, ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις πρεσβείαις σου.

•Ο αὐτός.

Σήμερον ὁ τοῦ Θεοῦ γνήσιος θεράπων ὁ θεῖος Γρηγόριος,
τὸν δρόμον τοῦ βίου τελέσας, τὸν τοῖς Ὁσίοις πρέποντα
ὑπνώσε θάνατον, καὶ καταλιπὼν τὰ ἐπὶ γῆς, εἰς οὐρανούς
ἀνέρχεται, ὑπὸ φωτεινῶν Ἀγγέλων παραπεμπόμενος· ἵνα
κομίσηται τῶν τῆς ἀσκήσεως πόνων τὰ ἔπικθλα· καὶ νῦν
ἐν ταῖς φωτειναῖς τῶν Ὁσίων σκηναῖς αὐλίζεται, ἀμέσως
τῷ ποθουμένῳ Ἰησοῦ παριστάμενος, καὶ φωτὸς αὐτοῦ καὶ
ὡραιότητος ἀπολαύων, πρεσβεύει ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
ἐκ πόθου ἐκτελούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ.

•Ηχος πλ. α'.

Τοῖς ἀσκητικοῖς ἀγῶσι σαυτόν κατακοσμήσας, τῶν ἀπ' αἰ-
ῶνος ὁσίων Γρηγόριε, σύσκηνος γέγονας, καὶ τὴν
αὐτῶν ἀμέμπτως ζηλώσας πολιτείαν ἀπείληφας, τὸ βραβεῖον
τῆς καρτερίας σου· κηρύττει γὰρ ἡ ἐκκλησία τὰ θαύματα,
καὶ ἡ Ἱερά σου Μονὴ τὰ παλαιίσματα, ἡ δὲ θεία λάρναξ
τοῖς ἐν αὐτῇ προσιοῦσι πηγάζει ἰάματα αἰοδιμε· διὸ καὶ ἡ-
μῖν ὁμῶς σήμερον ψυχικὴν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀ-

φάρμακον, καὶ παντὸς δεινοῦ ἐλευθέρωσον, ἔχεις γὰρ ὡς ἀληθῶς τὴν παρρησίαν πρὸς Κύριον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εχει μὲν ἡ μακαρία σου ψυχὴ, καὶ ἄσπιλος, πανόσιε Γρηγόριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλήμ κατοικητήριον, ἧς τὰ τεῖχη ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφηνται· ἔχεις δὲ καὶ τὸ πανέντιμον καὶ ἀσκητικώτατόν σου ἄντρον σὺν τῇ θείᾳ σου ταύτῃ Μονῇ ἐπὶ γῆς, ἣν ἐν ἰδρῶσι τε καὶ πόνοις ἐδομήσω, εἰς ψυχῶν καθάρσιον· ἐνθα μονάζοντες τὰς ἐλπίδας σοι τιθέμεθα, φρούρησον· αἰδίμει τὴν ὁμωνυμοῦσάν σοι ποιμήνην καὶ πρόβα σου κροτοῦσαν ἐορτήν, παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Χριστὸν ὃν ἐθεράπευσας.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Ανύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μητέρα Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σὼν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Εἰς τὸν Στίχον στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Η Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα· παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος α'. — Πανεύφημε Μάρτυρες.

Γρηγόριε ἐνδοξε ναός, τῆς Τριάδος γέγονας, καὶ τὸν Ναὸν τὸν πανάγιον, ἐν ᾧ τὸ σῶμά σου εὐσεβῶς ἐτέθη, πο-

ταμὸν ἀνέδειξας, ἀπείρων ἱαμάτων πανόλβιε, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχος : Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Θεὸν ὃν ἠγάπησας θερμῶς μάκαρ, ἐκ καρδίας σου, ἀδι-
λείπτως ἰκέτευε, ῥυσθῆναι ἅπαντας τοὺς ἀναθεμένους
ἑαυτοὺς τῇ ποιμνῇ σου, καὶ ταύτῃ μέχρι τέλους προσμύ-
νοντας, πυρὸς γεέννης τε καὶ βαρβάρων τῆς ἀλώσεως, καὶ
τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου Ὁσιε.

Στίχος : Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Παρμάκαρ Γρηγόριε τὴν σὴν Εἰκόνα γηθόμενοι, πανευ-
λαβῶς ἀσπαζόμεθα, καὶ ἀρυόμενοι, ἱαμάτων πλήθη,
πόθῳ σε γεραίρομεν, καὶ πίστει ἐκτελοῦμεν τὴν μνήμην
σου· ἀλλ' οὖν ἰκέτευε, τὸν Θεὸν ὃν ἐθεράπευσας, ὑπὲρ πάν-
των τῶν ὡδαῖς τιμῶντων σε.

Δόξα. Ὁχος δ'.

Αγάλλεται σήμερον ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, λαμπρυνο-
μένη τῇ χάριτι, καὶ πιστῶς πανηγυρίζει, τῆς Μονῆς
σου τὰ συστήματα, ἐπὶ τῇ παρρησίᾳ τῆς τιμίας εἰκόνης
σου ἡγιασμένε πάτερ Γρηγόριε. καὶ δοξάζει Χριστὸν τὸν
διὰ σοῦ παρέχοντα ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Νεῦσον παρακλήσεσι σῶν ἱκετῶν Πανάμωμε, παύρουσα
δεινῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάτ-
τουσα· σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, καὶ βεβαίαν ἄγκυραν ἔχα-
μεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα, μὴ αἰσχυνθῶμεν

Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, τῶν
σοὶ πιστῶς βρώντων : Χεῖρε, Δέσποινα, ἡ πάντων βοήθεια,
χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος β. — Τὸ Ἀναστάσιμον. — Ὅτε κατήλθες

Δόξα τοῦ Ὁσίου ἡχος α. — Τοῦ λίθου σφραγισθέντος

Ως Ἄγγελος ἐν βίῳ ἐγνωρίσθης πατήρ ἡμῶν, καὶ χάριν
ἰαμάτων ἐκορίσω αἰοίδιμε, θαυμάσια τέλεσας φροδερὰ,
Γρηγόριε παθῶν φυγαδευτά, θερχπεύεις, ἐν ἀγάπῃ σὺν ταῖς
ψυχαῖς, καὶ τὰ σώματα μακάριε, δόξα τῷ εὐδοκήσαντι ἐν
σοί, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ
πιστοῖς τὰ ἰάματα.

Ἔτερον Ἦχος α. — Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Γρηγόριον ὡδαῖς εὐφημήσωμεν πάντες, Ἐώας τὸν βλα-
στόν, καὶ Ὁσίων τὸ κλῆρος, Μονῆς τῆς δε δομήτορα, καὶ
ἀπόρρητο νῆρεισμα, πίστει κράζοντες, μὴ διαλείπης παντοίων
δεινῶν Ὅσιε, καθικετεύειν ἀπαύστως τὴν ποιμνὴν σου σώ-
ζεσθαι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον — Θεοτόκε Παρθένε.

Εὐλόγησις τῶν ἄρτων καὶ ἀνάγνωσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τὸ Θεὸς Κύριος—Τὸ τροπάριον Ἀναστάσιμον.

Δόξα τοῦ Ὁσίου καὶ νῦν Θεοτοκίον

Μετὰ τὴν α.' στιχολογίαν Κάθισμα Ἀναστάσιμον μετὰ τῶν Θεοτοκίων αὐτῶν.

Ἦχος β'.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν, τὸ ἄχραν-
τόν σου σῶμα σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν,
ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέ-
στης Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ
Ἄγγελος ἐβόα· τὰ μύρα τῆς θνητοῦς ὑπάρχει ἀρμόδια,
Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγά-
σατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα
ἔλεος.

Καὶ νῦν.—Σταυροθεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦ-
μέν σε διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου, κατεβλήθη
ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκεν· νεκρωθέντες ἀνέστημεν,
καὶ ζωῆς ἡξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρ-
χαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς
κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Μετὰ τὴν β.' στιχολογίαν, ἕτερα.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας,
τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι,
Κύριε δόξα σοι.

Δόξα.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορός, σὺν Μυροφόροις Γυναιξίν, ἀγάλλεται συμφώνως, κοινήν γάρ ἑορτὴν σὺν αὐτοῖς ἑορτάζομεν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως· καὶ δι' αὐτῶν φιλόνηρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. — Θεοτοκίον.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις Θεοτόκε Παρθένε διὰ γὰρ τοῦ ἐκ σοῦ σαρκωθέντος, ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται, ὁ Ἄδὰμ ἀνακέκληται, ἡ κατάρρα νενέκρωται, ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται, ὁ θάνατος τεθανάτωται, καὶ ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν· διὸ ἀνυμνοῦντες βρῶμεν· Εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ οὕτως εὐδοκήσας δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου

Ἦχος δ. — Ταχὺ προκατάλαβε.

Οσίως διήνυσας τὴν πολιτείαν τὴν σὴν, βραβεῖον τὰ θαύματα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐδέξω Γρηγόριε, ὅθεν σὲ συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, πρόθω τὴν σὴν εἰκόνα, καὶ χαρὰ προσκυνοῦντες, πλουσίως ἡμῖν πηγάζουσιν, χάριν καὶ ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος α. — Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εκ βρέφους τῷ Θεῷ, κολληθεὶς Θεοφόρε, τοῦ πνεύματος σεπτοῦ, καταγώγιον ὦφθης, καὶ τὰ πονηρότατα καθυπέταξας πνεύματα, ἐνασκήσας δὲ ἐν τῷ τοῦ Ἀθωνος Ὄρει, χάριν εἴληφας παρὰ Θεοῦ θεοφόρε φρουρεῖν τοὺς τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Ανύμφευτε Ἀγνή, Θεοτόκε Μαρία, ἡ μόνη τῶν πιστῶν, προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, πάντας λύτρωσαι τοὺς ἐπὶ Σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας, καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν σῶσον, ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον ἡ Ὑπακοή.

Μετὰ τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ γυναῖκες Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἶτα Κάθισμα τοῦ Ὁσίου.

Ἦχος γ. — Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου.

Ταῖς θείαις χάρισι, σέ κατελάμπρυνε, Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πάτερ Γρηγόριε, Θεῷ λατρεύσαντα πιστῶς, ὁσίως τε καὶ δικαίως, ὅθεν σέ καὶ θαύμασι δαψιλῶς κατεκόσμησε· νόσους οὖν ἐκάστοτε θερχπεύεις τῶν πίστει σου, τῇ θείᾳ προσιόντων εἰκόνι, καὶ ἐν ὠδαῖς σέ τιμῶντων.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Θεομακάριστε Μήτηρ ανύμφευτε τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν θεράπευσον, ὅτι συνέχομαι πολλοῖς, ἐν πταίσμασι Θεοτόκε, ὅθεν καὶ κραυγάζω σοι στεναγμῷ τῆς καρδίας μου, δέξαι με Πανάχραντε, τὸν πολλὰ ἀμαρτήσαντα, ἵνα ἐν παρρησίᾳ κραυγάζω σοι, χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναδαθμοί.— Ἀντίφωνον α.

Εν τῷ Οὐρανῷ τὰ ὄμματα, ἐκπέμπω μου τῆς καρδίας,
πρὸς σέ Σωτήρ, σῶσόν με σὴ ἐπιλάμψει.

Ελέησον ἡμᾶς τοὺς πταίνοντας σοι πολλά, καθ' ἐκάστην
ᾠραν, ὦ Χριστέ μου· καὶ δὸς πρὸ τέλους τρόπους, τοῦ
μετανοεῖν σοι.

Δόξα καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγιάζειν, τὸ κι-
νεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γὰρ ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ
Λόγῳ.

Ἀντίφωνον β.

Εἰμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆ-
ναι, ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ἅμα, καὶ ἀνθρωποκτόνου;

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν μὴ παραδῶς Σῶτερ τὸν σὸν δοῦλον·
λέοντες τρόπον κατ' ἐμοῦ κινεῦνται, καὶ γὰρ οἱ ἐχ-
θροί μου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτι-
στά, ὡς Θεὸς ὢν δυνάμει, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον γ.

Οἱ πεποιοότες ἐπὶ Κύριον, εἰκάσιν ὅρει τῷ Ἀγίῳ· οἱ οὐ-
δαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ βελίαρ.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως
ζῶντες· οὐ γὰρ ἔῃ Χριστός, τῇ ράβδῳ τὸν κλῆρον αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν

Αγίῳ Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία· ἐνθεν χάρις

Ἀποστόλοις, καὶ τοῖς ἄθλοις καταστέφονται μάρτυρες καὶ προφήται ὁρῶσι.

Προκείμενον.

Εξεγέρθητι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προστάγματι ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγὴ λαῶν κυκλώσει σε.

Στίχος: Κύριε ὁ Θεός μου ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον τὸ Ἑωθινόν. — Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι.

Τὸν Πεντηκοστὸν ψαλμόν, καὶ μετὰ ψάλλομεν

Εἰς ἤχον δ'. — Δόξα. — Ταῖς τῶν Ἀποστόλων.

Καὶ νῦν. — Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα. — Ἦχος β'.

Αναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ μέγα ἔλεος.

Μετὰ δὲ τὸ Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου. — Εἶτα ἀρχόμεθα τῶν κανόνων.

Οἱ Κανόνες.

Ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ'. τῆς θεοτόκου εἰς δ'. καὶ τοῦ Ὁσίου εἰς γ'.

Ὁ Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρημὸς

Εν βυθῷ κατέστρωσε ποτὲ τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν, ἡ ὑπέρουλος δύναμις σαρκωθείς ὁ Λόγος δὲ τὴν παμμόχθηρον ἁμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τροπάριον.

Ο τοῦ κόσμου ἄρχων ἀγαθέ, ᾧ ἀπεγραψάμεθα, τῇ ἐντολῇ τῇ σῇ μὴ πειθαρχήσαντες, τῷ Σταυρῷ σου κέχριται· προσβαλὼν γὰρ σοὶ ὡς θνητῷ περιπέπτωκε, τῷ τῆς ἐξουσίας κράτει σου, καὶ ἀσθενὲς διήλεγκται.

Λυτρωτῆς τοῦ γένους τῶν βροτῶν, καὶ τῆς ἀκηράτου
ζωῆς ἀρχηγός, εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθας· τῇ γὰρ Ἀνα-
στάσει σου, διεσπάραξας τοῦ θανάτου τὰ σπάργανα, ἦν
δοξολογοῦμεν ἅπαντες· ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον.

Υπερτέρα πέφηνας Ἀγνή, πάσης ἀοράτου τε, καὶ ὁρα-
τῆς ἀειπάρθενε κτίσεως· τὸν γὰρ Κτίστην τέτοκας, ὥς
ἠυδόκησε σαρκωθῆναι ἐν μήτρᾳ σου· ὧ σὺν παρρησίᾳ πρέ-
σβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς : "Ἄδω τὸν αἶνον τῇ φερεσβίῳ Κόρῃ.

• **Θ** Εἰρμός. — "Ἀτριπτον ἀσυνήθη.

Αῦλος πάλαι κλίμαξ καὶ ξένως χερσωθεῖσα, ὁδὸν θαλάσ-
σης, τὴν σὴν ἐδήλου γέννησιν Ἀγνή· ἦν ὑμνοῦμεν ἅ-
παντες, ὅτι δεδόξασται. (Δίς)

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ὑπόστασις τελεία, Θεοῦ Σοφία,
σωματωθεῖσα Ἀχραντε ἐκ σοῦ, τοῖς βροτοῖς ὠμίλη-
σεν, ὅτι δεδόξασται.

Ωδευσε διὰ πύλης, ἀβάτου κεκλεισμένης, τῆς σῆς νη-
δύος, δικαιοσύνης Ἡλίου Ἀγνή, καὶ τῷ κόσμῳ ἔλαμ-
ψεν ὅτι δεδόξασται.

"Ετερος Κανὼν τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου.

Ποῖημα τοῦ Ὁσιολογιωτάτου Κυρίου κ. Γρηγορίου τοῦ καὶ Γέροντος
χρηματίσαντος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ταύτῃ. "Ἄνευ ἀκροστιχίδος.

Ἦχος πλ. δ. — Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐδύθισε.

Ορθοδοξίας ἀληθοῦς ὑπόθεσις, ἐστὶν ἡ μνήμη σου, θαυ-

ματουργέ πάτερ, "Οσιε Γρηγόριε, τοῖς συνελθοῦσιν ἁ-
 πασιν, καθαραῖς ταῖς καρδίαις, ὑμνῆσαι ταύτης τὸν αἷτιον,
 καὶ τὸν ὑπερθαύμαστον βίον σου. (Δίς)

Απὸ χειλέων ῥυπαρῶν τὴν αἶνεσιν, τολμήσας ἄδω σοι,
 τῷ περὶ σε πόθῳ, κάτοχος γενόμενος, καὶ τῇ ὁμω-
 μίᾳ σου, ἀλλὰ σύγγνωθι πάτερ, καὶ δός μοι λόγον καὶ
 σύνεσιν, τοῦ προσενεγκεῖν σοὶ τὸν ἔπαινον. (Δίς)

Δόξα.

Μὴ ἐνεγκὼν τὴν τῶν βαρβάρων ἔφοδον, θεῖε Γρηγόριε,
 τὴν ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει τῷ τοῦ Ἀθωνος, ἀζύγων τῷ
 συστήματι, τῷ ἐχθρῷ ἐνεχθεῖσαν, θεία προνοία γεγένησαι,
 τούτου μετανάστης μακάριε.

Καὶ νῦν.

Ιδοὺ Παρθένε τὸ ἐμὸν ἐφύμνιον, δέχου Πανάμωμε, ὡς
 πρὶν ὁ Υἱός σου. Θεός μου καὶ Κύριος, τῆς χήρας κατε-
 δέξατό, τὰ λεπτά καὶ τὴν λύσιν τῶν ὀφλημάτων παράσχου
 μοι· ὅπως κατὰ χρέος γεραίρω σε.

Καταδασία.— Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἄρδῃ γ'. Ἀναστάσιμος. Ὁ Εἰρμός.

Εξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὥσεί κρίνον Κύριε, ἡ τῶν ἐθνῶν
 στεριεύουσα, Ἐκκλησία τῇ παρουσίᾳ σου, ἐν ἣ ἑστε-
 ρεώθη ἡ καρδίᾳ μου.

Τροπάριον.

Ηκτίσις ἐν τῷ πάθει σου, ἡλλοιοῦτο βλέπουσα, ἐν εὐ-
 τελεῖ προσγήματι, ὑπ' ἀνόμων μυκτηριζόμενον, τὸν ἐ-
 δράσαντα πάντα θεῖῳ νεύματι.

Εκ χοῦς κατ' εἰκόνα με, τῇ χειρί σου ἔπλασας, καὶ συν-
τριβέντα πάλιν δέ, εἰς χοῦν θανάτου δι' ἁμαρτίαν Χρι-
στέ, συγκαταβάς εἰς Ἀδὴν συνανέστησας.

Θεοτοκίον.

Τὰ τάγματα ἐξέστησαν, τῶν Ἀγγέλων Πάναγνε, καὶ
τῶν ἀνθρώπων ἔφριξαν, αἱ καρδίαι ἐπὶ τῷ τόκῳ σου·
διὸ σέ Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Τῆς Θεοτόκου.—Τόξον συνετρίβη δυναστῶν.

Ο χρόνου ἐπέκεινα παντός, ὡς χρόνων Ποιητής, ἐκ σοῦ
Παρθένε ἐκών, βρέφος πεπλαστούργηται. (Δίς)

Νηδὺν πλατυτέραν οὐρανῶν, ὑμνήσωμεν πιστοί, δι' ἧς
Ἀδὰμ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, χαίρων πεπολίτευται. (Δίς)

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου.—Οὐρανίας ἀψίδος.

Τὸν Ἥλιον ζηλώσας, καὶ Μωϋσῆν Ὅσιε, μῆκος ἡμε-
ρῶν ὡς ἐκεῖνοι, νηστεῖαν ἤνυσας, ἄρτον οὐράνιον, θεω-
ριῶν οὐρανίων, ἐντροφῶν τῇ χάριτι, τοῦ θείου πνεύματος.
(Δίς)

Ιερῶν ἐξ ἀδύτων, ὡς φωταυγῆς ἥλιος, ὥφθης θεοφόρε,
τὴν δέ Μορὴν σου δειμάμενος, ἐν τῇ τοῦ Ἀθωνος εὐρυ-
σθενεῖ, ^{πολιτείᾳ} ἣν περ καὶ κατέλιπες σοῖς τέκνοις Ὅσιε. (Δίς)

Δόξα.

Ανυμνοῦμεν σέ πόθῳ, διὰ παντός Ὅσιε, πᾶσα ἡ πληθὺς
τῆς τοῦ Γρηγορίου θεομακάριστε, καὶ ἐκδοῶμέν σοι
ῤῥσαι τὴν ποιήμην σου ταύτην, ἐκ τῶν ὀρωμένων τε καὶ
ἀοράτων ἐχθρῶν.

Καὶ νῦν.

Συμμετρία τῶν πόνων, τοῖς ταπεινοῖς Ἀἴσαντε, τὸ τῆς ἀρετῆς γεωργεῖται μέλι πανθαύμαστον διὸ ἐνίσχυσον, τὴν παναθλίαν ψυχὴν μου, ταπεινῶ φρονήματι ἐμπολιτεύεσθαι.

Καταδασία.—Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Κοντάκιον, τὸ Ἀναστάσιμον.—Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ανέστης Σωτήρ, ἐκ τάφου Παντοδύναμε, καὶ Ἀδης ἰδὼν, τὸ θαῦμα ἐξεπλήττετο, καὶ νεκροὶ ἀνίσταντο, καὶ ἡ κτίσις ἰδοῦσα συγχαίρει σοι, καὶ ὁ Ἀδάμ συναγάλλεται, καὶ κόσμος Σωτήρ μου ἀνυμνεῖ σε αἰεί.

Καὶ κάθισμα. Τοῦ Ἀγίου ἤχος δ'.—Ταχὺ προκατάλαβε.

Επέστη φιλέορτοι, λαμπρὰ πανήγυρις, ἡ μνήμη ἡ ἐνδοξος, τοῦ Θεοφόρου Πατρός, εὐφραίνουσά τὰ σύμπαντα, λάμπουσα ταῖς ἀκτίσι, καὶ θαυμάτων τῷ πλήθει, φέρουσα τοῖς ποθοῦσι, τὴν ἀένναον χάριν, ψυχῆς τε τὴν σωτηρίαν καὶ βίον ἀμεμπτον,

Δόξα.—Ἐτερον ὁμοιον

Τὸν κόσμον κατέλιπες, πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε, σταυρὸν ἀναλαβόμενος, ἐπὶ τῶν ὤμων σου, τὸν Ἀθῶ κατέλαβες, τοῦτον τῆς θεοτόκου, τὸν Πανάγιον κλῆρον ἐνθα καὶ δειμάμενος, Μονὴν τὴν ἐπώνυμον, καὶ εἴληφας τῶν βραδείων, ἐκ Θεοῦ πάτερ Γρηγόριε.

Καὶ νῦν. Θεοδοκίον ὁμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, ᾧ ὧ Ἰῶ καὶ Θεῷ Κυρία Πανάμωμε, λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σέ προστρεχόντων σύντριψον

μηχανίας, καὶ κατὰβαλε θράσος, τῶν ὀπλιζομένων ἀθέων,
Πάναγνε κατὰ δούλων σου.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρημὸς

Ελήλυθας ἐκ Παρθένου, οὐ πρέσβυς, οὐκ ἄγγελος, ἀλλ'
αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος, καὶ ἔσωσας, ὅλον μέ-
τὸν ἄνθρωπον· διὸ, κραυγάζω σοι· Δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε.

Τροπάριον.

Παρίστασαι ὡς κριτῆς ὁ Θεός μου τῷ βήματι, οὐ κραυ-
γάζων Δέσποτα, κρίσιν ἐνάγων τοῖς ἔθνεσιν, ἣν διὰ τοῦ
πάθους σου, τῇ οἰκουμένη εἰργάσω σωτηρίαν Χριστέ.

Τῷ πάθει σου, τοῦ ἐχθροῦ αἱ ῥομφαῖαι ἐξέλιπον· τῶν
ὑπεναντίων δέ, ἐν τῇ εἰς Ἄδου καθόδῳ σου, πόλεις κα-
θηρέθησαν, καὶ τοῦ τυράννου τὸ θράσος καταβέβληται.

Θεοτοκίον.

Σέ λιμένα σωτηρίας καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, Θεοτόκε
Δέσποινα, πάντες πιστοὶ ἐπιστάμεθα· σὺ γάρ ταῖς πρε-
σβείαις σου, ἐκ τῶν κινδύνων λυτροῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Θεοτόκου.—Ἀκήκοx Κύριε, τὴν ἐνδοξὸν σου.

Ιδοὺ ὑπερύψωται, τὸ θεῖον ὄρος οἴκῳ Κυρίου, ὑπεράνω
τῶν Δυνάμεων, ἡ θεομήτωρ ἐμφανέστατα. (Δίς)

Νομίμων τῆς φύσεως, παρθένε ἅπερ μόνη τεκοῦσα, τὸν
δεσπύζοντα τῆς κτίσεως, κατηξιώθης θείας κλήσεως. Δίς.

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου—Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε.

Ολον σαυτόν, νεύμασιν ἐμπαρεχόμενος, τοῦ Δεσπότης,

Ὅσιε Γρηγόριε, τῶν ἀρετῶν ἡρθης ἐμφανῶς, πρὸς ὑψηλοτάτην, καὶ θείαν ὄντως ἀκρώρειαν, κἀκείθεν ἱαμάτων, ποταμοὺς ἀναβλύζεις, τοῖς τὴν μνήμην σου πόθῳ γεραίρουσι. (Δίς).

Μένειν ἐντὸς ἡκιστα κόσμου ὑπέμεινας, ὄντως πάτερ ἔχων ὁδηγοῦσάν σε, τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν Χριστόν, ἐν δὲ τοῖς ἀβάτοις τοῦ Ἄθω ἐνδικιτῶμενος, ὄρεσι θεομάκαρ, ἀδεῶς πάντα φέρων, καὶ μελλόντων ἐλπίσι γηθόμενος. (Δίς).

Δόξα.

Ο κατὰ σοῦ στρατὸς ποτὲ θρασυνόμενος, τῶν βαρβάρων γέγονεν ὁ δαίλιος, ἔργῳ βυθοῦ συναπώλεσθεις, σὲ γὰρ ἀοράτως, ἡ θεία χάρις διέσκεπεν, ἡμῶν προνοούμενη, διὰ σοῦ σωζομένων, τῶν τιμῶντων σε μάκαρ Γρηγόριε.

Καὶ νῦν.

Ινα τὰ σά, ἐκδιηγῶμαι θαυμάσιχ, Θεοτόκε, καὶ τὰ μεγαλειά σου, ἵνα ἀνθρώπων ἐν τοῖς υἱοῖς, ἐξομολογῶμαι, τὰ σά ἐλέη Πανύμνητε, ἐπίβλεψον εὐσπλάγχχνως ἐπ' ἐμέ τὸν νοσοῦντα, καὶ ὑγείαν τελείαν μοι δώρησαι.

Καταδασία.—Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

ᾠδὴ ε. Ὁ Εἰρμός.

Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν.

Τροπάριον.

Ως κέδρος Χριστέ, τῶν ἐχθρῶν τὸ φρύαγμα συνέτριψας,

Ἐκουσίως Δέσποτα, ἐν τῇ κυπαρίσσῳ ὡς ἠυδόκησας,
καὶ τῇ πεύκῃ καὶ κέδρῳ, σαρκί συνανυψούμενος.

Εν λάκκῳ Χριστέ, κατωτάτῳ ἔθεντό σε, ἄπνουν νεκρόν,
ἀλλ' οἰκείῳ μώλωπι, ἐπιλεησμένους τραυματίας Σω-
τήρ, τοὺς ἐν τάφοις ὑπνοῦντας, σεαυτῷ συνεξανέστησας.

Θεοτοκίον.

Δυσώπει τὸν σόν, Υἱὸν καὶ Κύριον, Παρθένε ἀγνή, αἰχ-
μαλώτοις λύτρωσιν, τοῖς ἐξεναντίας περιστάσεως, ἐπὶ
σοὶ πεποιθόσιν, εἰρηνικὴν δωρήσασθαι.

Τῆς Θεοτόκου.—Ὁ ἄνθρωξ τῷ Ἡσαΐα προουφθεῖς.

Νεφέλῃ τῆς εὐφροσύνης, γλυκασμὸν ῥάνατε, τοῖς ἐπὶ
γῆς, ὅτι παιδίον δέδοται, ὁ ὑπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων,
ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθεὶς Θεὸς ἡμῶν. (Δίς).

Τῷ βίῳ καὶ τῷ σαρκίῳ μου, τῷ φῶς ἔλαμψε, καὶ τὸ
στυγνὸν τῆς ἀμαρτίας ἔλυσεν, ἐπ' ἐσχάτων ἐκ τῆς
Παρθένου, ἄνευ σποράς σωματωθεὶς ὁ Ὑψιστος. (Δίς).

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου.—Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ανοιξόν μοι τὰς πύλας, τὰς νοεράς Δέσποτα, σωτήρ μου
εὐσπλαγχνε, καὶ ὁδήγησόν με, ἐκ τοῦ σκότους πρὸς
φῶς τὸ ἀνέσπερον, καὶ τοῦ Γρηγορίου, ταῖς προσευχαῖς
οἰκτείρησόν με δέομαί σου φιλόανθρωπε Κύριε. (Δίς).

Μὴ παρίδης με πάτερ, πίστει σοι προστρέχοντα, τὸν σοὶ
ὁμώνυμον, γλῶσσαν γὰρ δολίαν, κατ' ἐμοῦ οἱ μισοῦν-
τες ἐκίνησαν, πολεμοῦντες μάτην, τοῦ δυσφημῆσαι σόν
ικέτην ἐξ ὧν πρόφθασον, ῥῦσά με τάχιον. (Δίς).

Δόξα.

Εν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ σέ ἐπικαλοῦμαι, τὸν μέγαν προστάτην μου, ἐν παντί με τόπῳ καὶ καιρῷ διατήρησον Ἅγιε, ἀπὸ πάσης βλάβης, καὶ ἐπηρείας τῶν φθονούντων, τὸν εἰς σέ τὴν ἐλπίδα μου θέμενον.

Καὶ νῦν.

Διαμένειν με σῶον, μὴ περιτρεπόμενον στάσεως κρείττονος, ἀλλ' εὐθυποροῦντα, καὶ Θεῷ τὰ εὐάρεστα πράττοντα, ἐνδυνάμωσόν με, τὸν Ἀγαθὸν τεκοῦσα λόγον, τὸν ἡμᾶς ἀλογίας ρυσάμενον.

Καταδασία. — Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ᾠδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός

Εν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας^{σου}, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε.

Τροπᾶριον.

Ως κακοῦργος ὁ Δίκαιος κέκριται, καὶ μετὰ ἀνόμων τῷ ξύλῳ προσήλωται, τοῖς ὑπευθύνοις ἄφεσιν, τῷ οἰκείῳ δωρούμενος αἷματι.

Δι' ἐνὸς μὲν ἀνθρώπου τοῦ πρώτου Ἀδάμ, πάλαι εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, καὶ δι' ἐνὸς Ἀνάστασις, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πεφανέρωται.

Θεοτοκίον.

Απειράνδρως Παρθένε ἐκύησας, καὶ διαιωνίζεις Παρθένος ἐμφαίνουσα, τῆς ἀληθοῦς Θεότητος, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου τὰ σύμβολα.

Τῆς Θεοτόκου. — Ἦχος ῥημάτων δεήσεως.

Φύσις ἀνθρώπων δουλεύουσα, τῇ ἁμαρτίᾳ Δέσποινα ἀ-
γνή, διὰ σοῦ ἐλευθερίας ἔτυχε· σός γάρ Υἱὸς ὡς ἀμνός,
ὑπὲρ πάντων τέθυται. (Δίς).

Επιβοώμεθα πάντες, σέ τὴν ἀληθῆ Μητέρα τοῦ Θεοῦ,
παρρηγίσαντας οἰκέτας λύτρωσαι· μόνη γὰρ πρὸς τὸν
Υἱόν, παρρησίαν κέκτησαι. (Δίς).

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου— Ἰλάσθητι μοι Σωτήρ.

Αρύσασθαι εὐλαβῶς, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος,
καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, πόθῳ ἀσπαζόμενοι, Γρηγορίου
μάκαρος Ἱερὰν Εἰκόνα, καὶ δεινῶν ἀπολυτρούμενοι. (Δίς).

Τὰς τῶν δαιμόνων ὁρμάς, ὑπὸ τῆς πόδας συντρίβεσθαι,
σῶν ταπεινῶν ἱκετῶν, Γρηγόριε ποίησον, πόθῳ γεραι-
ρόντων σε, καὶ ἐν ὕμνοις κροτούντων, τὴν πανίερὸν σου
κοίμησιν.

Δόξα.

Χαρὰ καὶ πόθῳ ἡ σὴ Μονή, τὴν σὴν μνήμην σήμερον
Γρηγόριε ἐκτελεῖ, Χριστὸν μεγαλύνουσα παρασχόντα
χάριν σοι, βοηθεῖν τοὺς πίστει καὶ καρδίᾳ αἰτουμένους σε.

Καὶ νῦν.

Ωπῶς βαστάζει ἡ γῆ, ἐμέ τὸν αὐτοκατάκριτον,
τὸν παρὰ πάντας βροτούς, ἀσώτως βιώσαντα, καὶ
οὐ καταπίνει με, ἀπορῶ καὶ φρίττω· ἀλλὰ σὺ ἡ δια-
σώζουσα.

Καταδασία.—Τὴν Θεῖαν ταύτην.

Κοντάκιον. Ἦχος γ'.—Ἡ Παρθένος σήμερον.

Η σὴ ποιμένη σήμερον, λαμπροφανῶς ἐορτάζει, τὴν σὴν μνήμην Ἀγίε, Πνευματικῶς γηθομένη, χαίρει γάρ σε κεκτημένη ἄφθαρτον κλέος, ἄμαχόν^{τε} προμαχῶνα κατ' ἐναντίων, ὑπὲρ αὐτῆς Θεῷ πρεσβεύων, ἥτις καὶ πόθῳ αἰεὶ μεγαλύνει σε.

Ἄλλοτερον.

Ἦχος πλ. δ'. — Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τὸν θεοφόρον οἱ πιστοὶ καὶ ἀντιλήπτορα, τοῦ Σιναΐτου μαθητὴν θεῖον δομήτορα, συνελθόντες Γρηγορίου ἡ πληθὺς πᾶσα, ἐγκωμίων ἀναπλέξωμεν τὸν στέφανον, καὶ Θεῷ χαριστηρίους ὕμνους ᾄδοντες, ἀνακράζομεν, χαίροις Πάτερ Γρηγόριε.

Ὁ Οἶκος.

Τίς τὰς σεπτὰς σου ἀρετὰς ἀξίως καὶ ικανῶς ἀνυμνήσει Θεόφρον Πάτερ Γρηγόριε; τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν ταπείνωσιν, τὰς πρὸς Θεὸν ἀπαύστους ὑμνωδίας, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, καὶ ἄμετρον ἐγκράτειαν δι' ὧν Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος γενόμενος πρεσβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ παντός τοῦ κόσμου, ἐξαιρέτως δὲ ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου ταύτης, ἥτις καὶ πόθῳ αἰεὶ μεγαλύνει σε.

Τῇ Τρίτῃ Κυριακῇ τοῦ Ματθαίου.

Τὴν μνήμην ἐορτάζομεν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου, τοῦ Κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης, τὴν ὁποῖαν ἀνήγειρεν εἰς ὄνομα καὶ μνήμην τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι

Κτίτωρ Μονῆς σὺ Νικολάου ὠράθης
 Ὅθεν κατοικεῖς ἐν μοναῖς ταῖς τοῦ Πόλου
 Ἑβδομάτι Δεκεμβρίου πόλον κατώκησεν Γρηγόριος.
 Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός

Αντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου μετάρ-
 σιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε· Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε,
 θεοσεβέσι πικισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος· ὁ ὢν εὐλογη-
 μένος καὶ ὑπερένδοξος.

Τροπάριον.

Οὐκ ἔφερες Δέσποτα δι' εὐσπλαγχνίαν, θανάτῳ τὸν ἄν-
 θρωπον, καθορᾶν τυραννούμενον, ἀλλ' ἤλθες καὶ ἔσω-
 σας ἰδίῳ αἵματι, ἄνθρωπος γενόμενος, ὁ ὢν εὐλογημένος καὶ
 ὑπερένδοξος.

Ιδόντες σὲ ἔπτηξαν ἡμφιεσμένον, στολὴν ἐκδικήσεως, οἱ
 πυλωροὶ τοῦ Ἄδου Χριστέ· ἀγνώμονα τύραννον, οἰκέ-
 την Δέσποτα, ἤλθες γὰρ χειρώσασθαι, ὁ ὢν εὐλογημένος
 καὶ ὑπερένδοξος.

Θεοτοκίον.

Αγίων Ἀγίαν σὲ κατανοοῦμεν, ὡς μόνην κυήσασαν Θε-
 ὸν τὸν ἀναλλοίωτον, Παρθένε ἀμόλυντε, Μητερ ἀνύμ-
 φευτε· πᾶσι γὰρ ἐπήγασας πιστοῖς τὴν ἀφθαρσίαν τῷ θεῷ
 Τόκῳ σου.

Τῆς Θεοτόκου.— Ῥήτορες ἀνεδείχθησαν Παῖδες.

Εώρα ἐν νυκτὶ Ἰακώβ μὲν, ὡς ἐν αἰνίγματι, Θεὸν σεσαρ-

κωμένον· ἐκ σοῦ δὲ ἐν φρυκτωρία ὤφθη τοῖς μέλπουσι. Ὁ
ὑπέρθεος τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος. (Δίς).

Σύμβολα τῆς ἐν σοὶ ἀπορρήτου, προκαταγγέλλων συμ-
πλοκῆς, τῷ Ἰακώβ προσπαλαίει, δι' ἧς ἐκὼν ἠνώθη ἀν-
θρώποις Ἀγνή, ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων Θεὸς καὶ ὑπε-
ρένδοξος.

Βέβηλος ὁ μὴ ἓνα κηρύττων, τὸν τῆς Παρθένου σὲ Υἱόν,
τῆς Πανυμνήτου Τριάδος, καὶ ἀδιστάκτῳ γνώμῃ καὶ
γλώσσει βοῶν· ὁ ὑπέρθεος τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπε-
ρένδοξος.

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου.—Παῖδες Ἑβραίων

Οτε τὸ στίφος τῶν βαρβάρων, πλοιαρίοις συνεκύκλωσε
τὸν Ἄθω, τότε τούτου σοφὴ βουλὰς διασκεδάσας, ὅλον
σαῦτόν ἐπέδωκας, ἄρωγόν τοῖς ἐνοικοῦσι. (Δίς).

Ρεῖθροις κατέπαυσας δακρύων, παναοίδιμε τὸ θρασὺς τῶν
βαρβάρων, κυκλωσάντων ποτὲ Μονὴν σου τὴν Ἀγίαν,
τῷ ἰσχυρῷ γὰρ κέκραγας, ἀντιλήπτορι καὶ ῥύστη (Δίς).

Δόξα.

Ορος τοῦ Ἄθω ἐγκαυχᾶται, τοῖς ἀγῶσί σου Γρηγόριε
τρισμάκαρ, ἡ ἐκκλησίᾳ δὲ ὡσαύτως, τοῖς θαύμασί σου
χαίρει, ἡ Γρηγορίου δὲ Μονή, ἐν τῇ σῇ ὁμωνυμίᾳ.

Καὶ νῦν.

Ρεῖθρον ἰάσεώς μοι βλῦσον, καὶ κατὰσβεσον τὴν κάμινον
Παρθένε, ἡδονῶν καὶ παθῶν, πταισμάτων τε καὶ νόσων·
σύ γὰρ πηγὴ βλυστάνουσα, ζωῆς θείας γλυκὺ ρεῖθρον.

Καταδασία. — Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐρδὴ η'. Ἀναστάσιμος Εἰρημός.

Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλῶνι, τὰς ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ Θείῳ προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσιζουσα, ψάλλοντας: Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Τροπάριον.

Αἶματι Χριστέ, τῷ σῷ πεφοινιγμένην, τὴν τῆς σαρκὸς σου καθορῶντα στολήν, ἐν τρόμῳ ἐξίσταντο, τὴν πολλὴν μακροθυμίαν σου, τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα κράζοντα: Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Σύ μου τὸ θνητόν, ἐνέδυσας Οἰκτίρμον, ἀθανασίαν τῇ ἐγέρσει σου· διὸ ἀγαλλόμενος, εὐχαρίστως ἀναμέλπει σοι, ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς Χριστέ κράζων σοι: Κατεπόθη ὄντως εἰς νίκος ὁ θάνατος.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸν τοῦ Πατρὸς, ἀχώριστον ἐν μήτρᾳ θεανδρικῶς πολιτευσάμενον, ἀσπόρως συνέλαβες, καὶ ἀφράστως ἀπεκύησας, Θεογεννητορ Πάναγνε, ὅθεν σέ σωτηρίαν, πάντων ἡμῶν ἐπιστάμεθα.

Τῆς Θεοτόκου. — Ἰνδάλματος χρυσοῦ.

Ωράθη ἐπὶ γῆς, διὰ σοῦ καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανέστραφη ὁ ἀγαθότητι ἀσύγκριτος, καὶ δυνάμει, ᾧ μελωδοῦντες πάντες οἱ πιστοὶ κραυγάζομεν: Ἡ οὐσιωθεῖσα ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψύτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς).

Κυρίως σέ Ἀγνήν, καταγγέλλοντες δοξάζομεν Θεοτόκε·
 σύ γάρ τόν ἕνα ἀπεκύησας, τῆς Τριάδος σεσαρκωμέ-
 νον, ὧ σὺν τῷ Πατρί, καὶ Πνεύματι πάντες μελωδοῦμεν·
 Ὑμνεῖτω τὸν Κύριον πᾶσα κτίσις, καὶ ὑπερυψοῦτω εἰς
 πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς).

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου. — Ἑπταπλασίως κάμινον.

Μίαν φροντίδα θέμενος, ἐν ψυχῇ τὴν ἀνάγουσαν, πρὸς
 τὸν κατελθόντα, δι' ἡμᾶς χρηστότητι, τῶν ἄλλων ἡ-
 λόγησας, ὡς μὴ μενόντων τε καὶ φθαρτῶν, καὶ μετὰ τῆς
 ὕλης, συναπέθου τὴν ὕλην βοῶν σὺ, παρρησία, ἱερεῖς εὐ-
 λογεῖτε, λαοὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Δίς).

Προσυπαντᾷ θεσπέσιε, τῶν ὁσίων ὁ θίασος, ἅμα φιλο-
 χρίστῳ τε λαῷ Γρηγόριε, τῷ σῶ ναῷ ἅπαντες, ἐν εὐ-
 φροσύνῃ ψυχῆς πολλῇ τὸν Δημιουργὸν καὶ χορηγὸν ἐκβο-
 ῶντες, οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, ἡμῖν τὸν πα-
 ρασχόντα, τὸν φύλακα καὶ ρύστην. (Δίς).

Δόξα.

Ως τοῦ Χριστοῦ θεράποντα, διὰ βίου γενόμενον, καὶ οἰ-
 κειωθέντα ἀρεταῖς τῷ Κτίστῃ σου σέ μάκαρ Γρηγό-
 ριε, ἐκλιπαροῦμεν ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τὴν Ἱεράν σου, ἐορτὴν
 ἐκτελούντων, συντόνως τῷ Δεσπότη, ἱκεσίας προσάγειν,
 ὅπως τῆς αἰωνίου κολάσεως ρυσθῶμεν.

Ἐκὰς νῦν.

Ο ποταμός τῆς χάριτος, ὁ λουτὴρ τῶν ἰάσεων· ὁ τῆς εὐ-
 φροσύνης, καὶ ἀγαλλιάσεως, κρατὴρ ἀνεξάντλητος,
 Θεογεννήτορ Δέσποινα, ἴασαι καὶ ἐν τῷ ἐπὶ κλίνῃς ὁδύνῃς,

οἰκτρῶς παρερρίμμενον, ὥσπερ ἄψυχον φόρτον, καὶ κέρασόν μοι πόμα παρεκτικὸν ὑγείας.

Καταδασία. — Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

· **ᾠδὴ θ.** — Ἀναστάσιμος ὁ Εἰρμός.

Ανάρχου Γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθείς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα· διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν.

Τροπάριον.

Ως ἐν Παραδείσῳ φυτευθέν, ἐν τῷ Κρανίῳ Σωτήρ, τὸ τρισόλβιον ξύλον, τοῦ σου ἀχράντου Σταυροῦ, αἵματι καὶ ὕδατι θείῳ, ὡς ἐκ πηγῆς τῆς θείας πλευρᾶς σου, Χριστέ ἀρδευόμενον, τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐξήνθησε.

Καθεῖλες δυνάστας, σταυρωθεὶς ὁ Παντοδύναμος, καὶ τὴν κάτω κειμένην, ἐν τῇ τοῦ Ἄδου φρουρᾷ, φύσιν τῶν ἀνθρώπων ὑψώσας, τῷ πατρικῷ ἐνίδρυσας θρόνῳ· μεθ' ἧς σέ ἐρχόμενον, προσκυνοῦντες μεγαλύνομεν.

Τριᾶδικόν

Μονάδα τρισάριθμον, Τριάδα ὁμοούσιον, ὀρθοδόξως ὑμνοῦντες, πιστοὶ δοξάζωμεν, ἄτμητον, ὑπέρθεον φύσιν, τρισσοφεγγῇ, ἀνέσπερον αἴγλην, τὴν μόνην ἀκήρατον, τὴν τὸ φῶς ἡμῖν ἐκλάμπουσαν.

Τῆς Θεοτόκου. — Ὁλος ὑπάρχεις ἔφεσις

Ράβδος ἰσχύος δέδοται, φύσει τῇ σαθρᾷ, Λόγος Θεοῦ, ἐν μήτρᾳ σου Ἀγνή, καὶ ταύτην ἀνέστησε πρὸς Ἄδην ὀλισθήσασαν· διὸ σε Πάναγνε, ὡς Θεοτόκον μεγαλύνομεν.
(Δίς).

Ην ἡρετίσω Δέσποτα, δέξαι συμπαθῶς, πρέσβυν Μητέρα, σὴν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σοῦ τῆς χρηστότητος, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται· ἵνα σέ ἅπαντες ὡς εὐεργέτην μεγαλύνωμεν. (Δίς).

Τοῦ Ἀγίου.—Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ανέτειλε Χριστὸς σοὶ ἄνωθεν φῶς, ὑπωρείας μονάζοντι Ἀθωνος. Ὅθεν Μονήν, ἐδομήσω μάκαρ περιφανῇ, Ἀρχιεράρχῃ θείῳ τε, κλεινῷ Νικολάῳ θαυματουργῷ, μεθ' οὗ καὶ νῦν δυσώπει, ἀπρώτους διαμένειν, τοὺς ἐν αὐτῇ καλῶς μονάζοντας. (Δίς).

Οὐ πόθῳ ἐνοικοῦντες τῇ σῇ Μονῇ, πανσεβάσμιε πάτερ Γρηγόριε, τὴν σὴν σεπτὴν, ἀναλογιζόμενοι βιοτὴν, ὑποποιὸν ταπείνωσιν, τὸ ἐν ἀγρυπνίαις καὶ προσευχαῖς, νηστεῖαις ὑπὲρ φύσιν, πληρούμεθα δακρύων, καὶ σέ ἐκ πόθου μακαρίζομεν. (Δίς).

Δόξα.

Σὺν πᾶσι τοῖς Ἀγίοις, πάτερ σοφέ, Ἀποστόλοις ὁσίοις καὶ Μάρτυσι, καὶ τοῖς χοροῖς, τῶν θείων Ἀγγέλων χοροβατῶν, τῷ θείῳ Ἱεράρχῃ τε, Μύρων τῆς Λυκίας ἀεισκηνῶν, πανσέπτῳ Νικολάῳ, πρεσβείαν ἐκτελεῖτε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων ὑμᾶς.

Καὶ νῦν.

Σωτήριος γενοῦ μοι πύργος Ἀγνή, τῶν δαιμονων ἀπείργων τὰς φάλαγγας, καὶ πειρασμῶν, ὄχλον καὶ κινδύνων ἀποσοβῶν· καὶ τῶν παθῶν τὴν ἔφοδον, πόρρῳ ἀπελαύνων, καὶ καθαρὰν διδοὺς ἐλευθερίαν, καὶ θείων χαρισμάτων, τὴν ἀφθονίαν παρεχόμενος.

Καταδασία.—Ἄπας γηγενής.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ἀναστάσιμον.

Οτι Χριστὸς ἐγήγερται, μή τις διαπιστεῖτω· ἐφάνη τῇ Μαρίᾳ γάρ· ἔπειτα καθωράθη, τοῖς εἰς ἀγρόν ἀπιοῦσι· Μύσταις δὲ πάλιν ὤφθη, ἀνακειμένοις ἑνδεκα, οὓς βαπτίζειν ἐκπέμψας, εἰς οὐρανοῦς, ὅθεν κατὰβέβηκεν ἀνελήφθη, ἐπικυρῶν τὸ κήρυγμα, πλήθει τῶν σημείων.

Τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου.—Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Γρηγόριον τιμῶμεν, τὸν Ἱερὸν φιλέορτοι τῶν ἐν τῷ Ὄρει τοῦ Ἀθω, ἀνύσαντα, τοὺς ἀγῶνας καὶ πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν, χαίροις ὁσίων σέμνωμα, ἡμῶν δὲ μέγα καύχημα, τὸν τὴν Μονὴν σου οἰκούντων, καὶ σὲ ἀπαύστως τιμώντων.

Θεοτοκίον.

Ο ἀνατείλας Ἥλιος, ἐκ παστοῦ ὡς Νυμφίος, ἀπὸ τοῦ τάφου σήμερον, καὶ τὸν Ἀδὴν σκυλεύσας, καὶ θάνατον καταργήσας, σὲ Τενούσης πρεσβείαις, φῶς ἡμῖν ἐξαπὸ-στεilon, φῶς φωτίζον, καρδίᾳς καὶ τὰς ψυχάς, φῶς βαδίζειν ἅπαντας ἐμβιβάζον, ἐν τρίβοις προσταγμάτων σου, καὶ ὁδοῖς τῆς εἰρήνης.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑἪΝΟΥΣ.

Ἰστῶμεν στίχ. η'. καὶ φάλλομεν στιχηρ. α'. Ἀναστάσιμον δ'.

καὶ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου δ'.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν Θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξης

τοῖς Λαοῖς, τὴν ἐκ Νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φι-
λάνθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ Στρατιῶται ἀπώλεσαν,
τηροῦντες τὸν Βασιλέα· διατὶ γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐρύλαξε
τὴν Πέτραν τῆς ζωῆς, ἢ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀνα-
στάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλή-
θει τῶν οἰκτιρμῶν σου, Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Χαίρετε λαοί, καὶ ἀγαλλιᾶσθε· Ἀγγελος ἐκάθισεν εἰς
τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσασατο
εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου,
καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίρετε Λαοί, καὶ
ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε,
τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἀγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ
ἐνδόξου σου μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν. Ὁ
μὲν ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ
ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διό-
βοῶμεν σοι· Εὐεργέτα πᾶν ἀπάντων Κύριε δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου ἡχος α'.—Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόρτων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ἐν
ὧδαῖς ἀσμάτων, εὐφημήσωμεν πάντες, τὸν φίλον τῆς
Παρθένου καὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐράσμιον θεράποντα τὸν ἡμῶν
προστάτην τε καὶ φρουρόν, Γρηγόροιν τὸν δομήτορα.

Απὸ παντοίων σκανδάλων, καὶ πάσης θλίψεως, ἀπὸ πα-
θῶν καὶ νόσων, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, βλάβης τε
παντοίαις ἀπὸ ἐχθρῶν, αἰσθητῶν νοουμένων τε, τοὺς σὲ τι-
μῶντας ἐκ πόθου σῶζε αἰεὶ, πνευμακάριστε Γρηγόριε.

Στίχος : Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Τοῦ Γρηγορίου τὴν μνήμην, νῦν ἐορτάζομεν, δι' ἧς ἡμῖν
πηγάζει, ἡ ἀένναος χάρις Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου, καὶ
γὰρ αὐτός, τοὺς ἐχθροὺς τροπώσάμενος, τοὺς νοητοὺς τῶν
δαιμόνων καὶ τῶν παθῶν, τὴν ἐξουσίαν ἐκορίσατο.

Στίχος : Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Δίδου καμοὶ σὼ ἱκέτη τὴν εὐλογίαν σου, καὶ σύγγνωθί
μοι Πάτερ εὐλαβῶς εὐφημοῦντι, ἐν ταύτῃ τῇ πανδήμῳ
τῶν εὐσεβῶν πανηγύρει, καὶ ῥῦσά με ἐκ τῶν τοῦ βίου κιν-
δύνων καὶ πειρασμῶν, τοῦ ἀλάστορος ἀπάλλαξον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ.

Δεῦτε ἀζύγων ἡ χορεία, ἐν ὧδαῖς πνευματικαῖς, κατα-
στέψωμεν τὸ πανσέβαστον σκῆνος τοῦ θεοφόρου πατρὸς
ἡμῶν καὶ πιστῶς ἐκβοήσωμεν : χαίροις ἡ τῶν θαυμάτων
πηγή, καὶ τῶν νοσοῦντων ταχὺς θεραπευτής· χαίροις ἡ
τῶν λυπουμενῶν παραμυθία, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσ-
μάχητος σωτηρία, ἀλλ' ὦ Πάτερ Γρηγόριε, ὡς τὰς ἐφόδους
ποτὲ τῶν βαρβάρων διεσκέδασας, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβεί-
αις σου, καὶ τὴν σὴν σεπτὴν Μονὴν ἀβλαβῇ διεφύλαξας,
οὕτω καὶ νῦν, τοὺς ἐν αὐτῇ τιμῶντας σε, καὶ ἐκ πόθου
τελοῦντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, ἐκ πάσης ἐπιδρομῆς
καὶ βλάβης τοῦ ἀντικειμένου, ἐλευθέρωσον, καὶ πρέσβευε
τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. — Ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀγίου,
ὧδὴ γ. ς.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Χαίροις τῆς ἐώας θεῖος βλαστός, χαίροις τῶν ἐν ᾿Αθῶ
μοναζόντων ὑπογραμμός, χαίροις τῆς Μονῆς σου προ-
πύργιον καὶ κλέος, Γρηγόριε τρισμάκαρ, φρούρει τὴν ποι-
μνην σου.

᾿Ετερον.

Χαίροις τῆς ἐώας βλαστός σεπτός, χαίροις τῶν ἐν ᾿Αθῶ
μοναζόντων στάθμῃ^ς καὶ κανών, καὶ Μονῆς ταύτης ἀ-
κοίμητος προστάτης, Γρηγόριε τρισμάκαρ ἣν φρούρει ᾰ-
τρωτον.

᾿Ετερον.

Εχει δὲ τὸ πνεῦμά σου ὁ οὐρανός, καὶ ἡμεῖς πλουτοῦμεν
τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ἣν περικυκλοῦντες μετ' ἀ-
νεικάστου πόθου, τιμῶντες προσκυνοῦμεν αὐτὴν Γρηγόριε.

